

Hôn lễ tháng 3

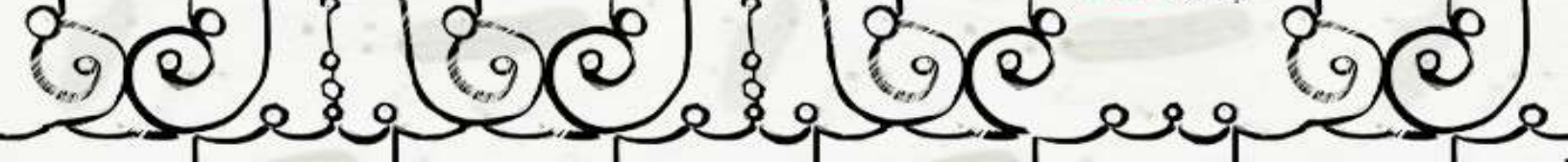

Tào Đình

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Hôn Lễ Tháng 3

[Chương 1: Chương 01](#)

[Chương 2: Quá Khứ Hạnh Phúc](#)

[Chương 3: Liên Tử](#)

[Chương 4: Kiếp Sau Anh Sẽ Cưới Em](#)

[Chương 5: Bầu Trời Màu Da Cam](#)

[Chương 6: Người Giúp Việc](#)

[Chương 7: Hôn Nhân Xanh Xanh, Đỏ Đỏ](#)

[Chương 8: Vô Tình Và Hữu Tình](#)

[Chương 9: Khi Nhan Sắc Bị Thu Hồi](#)

Chương 1: Chương 01

Khi bình minh hé rạng, hãy hôn người tình bên cạnh, bởi vì nàng không hiểu những bực bạch không lời.

Dẫu biết rằng nên tìm cho mình một lý do để ra đi, hoặc là nên trở dậy tự phục vụ một cốc cà phê với dáng điệu tự nhiên, ít nhất cũng không để lộ vẻ mặt tự nguyện và dăm đuối, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì hết, ngoài việc lún sâu hơn nữa vào lớp nệm mềm mại của ghế sofa, ngậy người bởi mùi thơm thoảng ra từ phòng tắm, nhìn chăm chăm lên chùm đèn trần hoa cúc, nơi có một con đom đóm bị ánh sáng thu hút, đang bay loạn xạ.

Con đom đóm đó bay liệng quanh chùm đèn, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng lại va vào chao đèn. Tôi không biết mình đang nghĩ gì, chỉ ngậy người nhìn con đom đóm và ngọn đèn.

Tôi buông mình trong sự thỏa mãn chán chường.

Ngọc Tây bước ra khỏi phòng tắm trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình, nước từ mái tóc nhỏ từng giọt xuống nền. Tôi có thể nghe thấy âm thanh từ giọt nước rơi và dường như ra mùi hương siêu nhiên của nó. Ngọc Tây đứng như vậy trước mặt tôi, chân trần, mê hoặc lòng người, giống như yêu nữ trong rừng sâu. Tôi quên ngay con đom đóm, quên ngay chùm đèn, mắt hướng vào đôi chân trần của nàng.

Phát hiện chân nàng rất trắng, rất mịn.

Tôi lại thấy nôn nao xúc động, bất lực trước vẻ đẹp của nàng, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười lạnh nhạt bất cần. Tôi là đàn ông. Là đàn ông thì không nên căng thẳng. Tôi giả dờ vô tình thay đổi tư thế của đôi chân, ngụ ý nói: Trần Hạ này không hề căng thẳng.

Cảm thấy nên nói điều gì đó.

“Anh không căng thẳng”

Tôi trấn tĩnh nói với Ngọc Tây, xong rồi lại muốn cắn phứt cái lưỡi của mình quẳng đi. Điều duy nhất tôi có thể làm là cầu cho Ngọc Tây không nghe thấy.

Nhưng Ngọc Tây đã nghe thấy, nàng nghe rất rõ, và tỏ ra thích thú. Nàng cười thật to, nàng bật miệng cười khoái trá, phát ra những âm thanh lạnh lốt hả hê.

Khi nàng cúi xuống, tôi nhìn thấy bầu vú trắng như tuyết của nàng qua lần áo ngủ mỏng manh.

Lúng túng, bối rối, tôi không thể hình dung ra bản mặt phờn phờn, đỏ ửng của gã đàn ông 28 tuổi. Lúc đó, tôi đã đỏ mặt.

Nhìn Ngọc Tây, cân nhắc cử động tiếp theo của mình, ôm hay hôn... Khi tôi còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào thì Ngọc Tây không cười nữa, nàng vừa mở nhạc vừa giục tôi về.

“Anh về đi” Nàng nói, vẻ thản nhiên khiến tôi không thể nào tin rằng đây chính là nàng Ngọc Tây đã có một đêm nóng bỏng cùng tôi.

Tôi kinh ngạc, không nói gì. Ngây người nhìn nàng.

“Anh có thể đi được rồi.” Nàng nhắc lại lần nữa khi bỏ đĩa vào máy, giọng nhẹ nhàng, vừa phải, môi thoáng nụ cười. “Đi đi, La Phi đợi anh đấy.”

Nàng nói vậy rồi quay người, đi ra phía cửa.

Ngọc Tây tiễn tôi xuống lầu rồi quay trở vào, không nhìn thấy nàng trong bộ đồ ngủ rộng thùng, không ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoang tỏa ra từ cơ thể nàng. Vừa bước ra khỏi tòa nhà, vẫn còn ngỡ ngẩn đã gặp ngay cơn mưa thu đầu mùa.

Màn đêm se sắt, mưa giăng giăng.

Bên cạnh là ngọn đèn đường yếu ớt, dải ánh sáng vàng vọt sóng sánh chạy dài xa xa.

Tôi không hiểu tại sao ánh đèn đường lại vàng vọt như vậy, trên đường phố không người, càng thêm ảm đạm nào nề. Ngẫm nghĩ lại, thấy bản thân mình có bao nhiêu điều không hiểu. Ví dụ tôi không hiểu Ngọc Tây, người đàn bà có nụ cười vừa lạnh lớt vừa u sầu luôn bận rộn chỉ để có nửa giờ thư giãn.

Tự dưng thấy buồn, nhìn chiếc lá rơi. Chiếc lá bay trên không, lúc sang phải lúc sang trái, ung dung thoải mái, nhưng không tránh được cái kết cục rơi xuống đất. Nàng Ngọc Tây trong mắt tôi giống như chiếc lá đỏ bay trong gió, rực rỡ bắt mắt, mê hoặc xui khiến người ta chạm tay vào. Nhưng cũng có những lúc thấy nàng cô đơn hút thuốc một mình, bất giác muốn vuốt ve, muốn hôn vào đôi mắt mơ màng, u uẩn, đầy xao động đó.

Khi Ngọc Tây cười, đôi môi nàng như 2 cánh hoa tuyết đỏ thắm đang múa, không cần tô son cũng quyến rũ. Hồi học đại học, được ngắm nhìn nàng Ngọc Tây cười là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Lại có hạt mưa rơi trên mí mắt. Trước mắt thấy xuất hiện một hình tròn, chớp mắt, hình tròn đó biến thành hai. Hai hình tròn lay động làm nhòe tầm nhìn của tôi. Tôi cảm thấy màn đêm trở nên nhập nhòa hư ảo.

Khi một chiếc taxi màu vàng lướt qua, lại nghĩ tới sự mê cuồng theo đuổi Ngọc Tây sáu năm trước, nghĩ tới lời thổ lộ với nàng dưới ánh mặt trời, nhớ mang máng lời cự tuyệt của nàng, “Em thích độc thân”.

Năm xưa Ngọc Tây đã thẳng thừng khước từ tôi, với lý do nàng thích độc thân. Tôi không dám nói tôi thực lòng yêu nàng, yêu hết mình. Bởi vì một năm sau tôi đã vô tư chung sống với La Phi.

Tháng trước, chúng ta đã ấn định thời gian hôn lễ; đó là vào tháng Ba tới.

Tháng Ba là mùa xuân. Tôi và La Phi đã quen nhau vào mùa xuân. La Phi nói nàng thích mùa xuân.

“Em thích mùa xuân, không nóng không lạnh.” Nàng nói, “Rất ấm áp”.

La Phi là một người đàn bà nhàn nhạt, nhìn nhận mọi thứ một cách nhàn nhạt, đối xử với tôi một cách nhàn nhạt. Hôn lễ của tôi với La Phi diễn ra vào mùa xuân, không nóng không lạnh. Mùa xuân rất có ý nghĩa với nàng. Tôi không biết vì lẽ gì. Tôi không dám nói tôi đã hiểu tình cảm của La Phi dành cho tôi là thích hay là yêu. Nàng chỉ bộc lộ một chút hứng thú khi tôi cầu hôn nàng tháng trước. Vậy thì mùa xuân tới. Em thích mùa xuân.

Tôi không ngờ gặp lại người đẹp Trùng Khánh Ngọc Tây tại một thành phố nhỏ cách Trùng Khánh không xa. La Phi giới thiệu Ngọc Tây với tôi với tư cách là đồng nghiệp, đúng vào buổi chiều chúng tôi đính hôn; hôm đó, Ngọc Tây mặc một bộ quần yếm màu phấn hồng.

Nàng Ngọc Tây xinh đẹp đang đứng trước mặt tôi có nụ cười nhạt đầy ẩn ý, quyến rũ và bí hiểm. Nàng cất tiếng “Hi” chào tôi với giọng nhẹ nhàng, vui vẻ và nàng đã thành công trong việc buộc tôi lộ ra cái bí mật mà tôi cố che giấu suốt sáu năm.

Tôi lúng túng, đành nhìn sang La Phi, lúc đó nàng đang cầm cái điều khiển liên tục thay đổi kênh truyền hình.

Tối qua nhận được điện thoại của Ngọc Tây, bằng một giọng nói đầy ẩn ý và quyến rũ, nàng cho tôi biết nàng đang cần tôi. Tôi cảm thấy có vẻ La Phi đang dùng Ngọc Tây để thử thách tôi, vậy là trong khoảng hai, ba phút đầu, tôi đã nói với nàng một cách lịch sự, khách khí trên điện thoại. Buổi chiều, tôi kể hết với La Phi chuyện hồi đại học tôi theo đuổi Ngọc Tây. Trong suốt quá trình tôi thổ lộ mọi chuyện không chút giấu giếm, La Phi vẫn cầm cúi vào cái máy vi tính, đầu không ngoảnh lại, chỉ thỉnh thoảng ừ hử một tiếng.

Tôi cảm thấy tình yêu thất bại, rồi tôi sẽ mắc kẹt trong cái biển cạn không một chút rung động của La Phi. Tôi không chịu nổi cuộc sống với người đàn bà mà tôi không biết nàng có yêu tôi hay không. Tôi hỏi, em không sợ anh đi quá giới hạn hay sao.

“Anh sẽ không như vậy đâu” La Phi nói với giọng thản nhiên, chắc chắn, sau đó nàng đứng dậy đi lấy nước uống. Tôi đứng bên nàng, nhìn sự di chuyển nhẹ nhàng, duyên dáng của nàng, tôi đưa ra một quyết định mà trước đó tôi không hề nghĩ tới. Tôi sẽ đi gặp Ngọc Tây.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi đã hiểu hàm ý câu nói của Ngọc Tây - Em thích độc thân, có nghĩa là em cần anh.

Làm tình suốt ngày đêm, để mặc tôi ở phòng khách đợi nàng tắm hai tiếng đồng hồ, sau đó trong bộ đồ ngủ tiền tôi ra cửa.

Tôi đi trên đường phố, bối rối, bẽ bàng. Thăm nghĩ, lòng tôi đang mong muốn điều gì, phải chăng là nối lại tình xưa với người đẹp Trùng Khánh Ngọc Tây?

Dường như tôi đã có đáp án phủ định, khi đứng trước khu chung cư của một người đàn bà khác.

Tòa nhà rất cao, trong mưa, trong đêm tối, ngửa mặt lên, tôi không sao nhìn thấy nóc của nó.

Cảm thấy mình thật thảm hại.

Những ánh điện đủ màu từ tòa nhà hắt ra, le lói. Tôi hình dung, dưới mỗi ngọn đèn đều có một người mê mải nhìn ra thế giới này từ những góc độ khác nhau, chờ đợi xem người đi đến trước mặt mình là ai.

Tôi ngẩng lên nhìn ánh điện xanh nhạt hắt ra từ tầng mười hai, trong thời khắc đó tôi đã đưa ra quyết định.

Tôi biết dưới ngọn đèn đó có một người đàn bà đang dùng những cách thức bình dị nhất để giữ gìn mái ấm tương lai của mình, lặng lẽ chờ tôi trở về. La Phi nhất định đang đợi tôi, không chịu đi ngủ. Tôi có thể hình dung thấy nàng vừa uống cà phê vừa ngáp.

Một phút trước khi bước vào tòa nhà, tôi liếc nhìn ô cửa sổ đó, cảm thấy mến yêu sự ấm áp của nó.

“Anh đã về!”

“Ừ.”

Sau đó tôi dõi theo La Phi đang đi lấy nước nóng cho tôi, cảm thấy nên suy nghĩ một chút xem thế nào gọi là áy náy.

Nằm trên ghế sofa, tôi nhìn từng đĩa thức ăn lần lượt bày lên bàn, bốc hơi nghi ngút. So với mùi sữa tắm của Ngọc Tây, tôi thích bất kỳ một món ăn bình thường nào ở đây hơn. Cảm thấy trong lòng rất bình yên, một sự bình yên chưa từng có.

Tôi khẽ mỉm cười, không ngờ bị La Phi phát hiện.

“Anh đang cười phải không?”

“Không. Nhưng... liệu em có dùng người đàn bà khác để thử tình yêu của anh không?”

“...”

La Phi nhìn tôi, không nói. Lát sau buông một tiếng gọn lỏn. “Không.”

“Vì sao?”

“Vì em tin anh.”

Nàng nói, hững hờ, không biểu cảm.

Nhưng tôi lại rất phấn khích, tôi bật dậy, gọi điện cho tất cả những người quen, dù thân hay sơ: Tháng Ba tới tôi sẽ kết hôn.

Lúc đó là hai giờ đêm.

La Phi mỉm cười, mắng tôi dở hơi.

Đột nhiên cảm thấy một sự cảm động rất bình dị.

Nhà bốn người

1. Tết thanh minh

Trời âm u, mưa xuân lất phất, mọi thứ đều ước nhem nhép.

Tôi không giương ô, bước từng bước chậm chạp vào cái thế giới yên tĩnh này. Xung quanh có nhiều người đi đi lại lại. Nơi đây, có phải là thiên đường của những người đã khuất? Trong đêm khuya vắng, liệu có một tiểu thiện sứ xinh đẹp đến thăm họ?

Cả người ngấm nước mưa, bó hoa bách hợp trong tay càng thêm tươi rói. Đây là lần thứ hai tôi đến nơi này, ba năm rồi, tất cả dường như không hề thay đổi. Nhẹ nhàng đến bên năm mồ, không dám nhìn vào hàng chữ khắc trên bia, “Thôi Hạo Tiệp chi mộ”, tôi nhẹ nhàng lau những vết bùn đất bám trên đó.

Nước mắt, chỉ có nước mắt rơi, không một thanh âm nào khác.

Đặt bó bách hợp trước tấm bia, mặc cho mưa xối.

“Hạo Tiệp...Hạo Tiệp...” Nước mắt, nước mắt túa ra, làm mờ tất cả. “Em trai của chị.”

2. “Nào, Hạo Tiệp, chụp ảnh phải đứng yên không được động đây! Được rồi, nào, tất cả cùng hô ‘ô kê’..” Tạch ! Thế là xong. Cả nhà phấn khởi, bố mẹ cười tươi, cậu em Hạo Tiệp láu lỉnh ngây thơ, và tôi, cười gượng gạo, miễn cưỡng.

“Ra xem ảnh nào! Đã có ảnh rồi này!” Bố giơ một tấm ảnh màu lên, vui vẻ gọi.

“Ôi, Hạo Tiệp đẹp quá!” Một thím người hàng xóm xuýt xoa. “Đẹp thật, trông khá quá, khôi ngô thật.” Ai nấy đều tấm tắc khen Hạo Tiệp, mọi người đều thích Hạo Tiệp, suốt ngày luôn mồm Hạo Tiệp, Hạo Tiệp. Nhưng đúng là đứa em trai bốn tuổi của tôi rất đáng yêu, cái môi nó dẩu ra nũng nịu, ánh mắt tinh nghịch như con khỉ con. Mọi người đều khen Hạo Tiệp, dường như quên mất tôi, tưởng như tôi không tồn tại.

“Ông Thôi này, ông xem, nhà ông có phúc quá. Cả nhà bốn người đều đẹp.” Thím hàng xóm vẫn trầm trồ.

Hừ, nhà bốn người, có gì hay đâu! Tôi không thích có thằng em này! Không chỉ bởi vì nó đẹp hơn tôi, mà quan trọng hơn nó không phải là em ruột tôi! Nó không phải là con ruột của bố mẹ tôi. Tôi không biết gì về lai lịch của nó, tôi chỉ biết một điều, cái thằng được gọi là em trai này đã cướp mất một nửa, tất cả những gì vốn thuộc về tôi, không chỉ những lời khen của hàng xóm mà cả tình yêu của bố mẹ.

Liệu bạn có chia cho người khác một nửa tình yêu vốn thuộc về bạn không?

Cho nên, tôi căm ghét nó.

Còn nhớ khi nó khoảng tám, chín tháng tuổi, nó rất hay khóc. Đứa trẻ tám tuổi là tôi lúc đó thường nhân lúc không có người cầu nó một cái thật đau. Hạo Tiệp lúc đó chưa biết nói, chỉ ngoác mồm khóc, khi ánh mắt mòng nước của nó nhìn tôi không hiểu, tôi thì là tôi không một chút ân hận.

Tôi vẫn còn nhớ vẻ mặt của tôi lúc đó: hả hê, đắc ý.

Nghĩ đến những việc làm hồi nhỏ của mình, tôi muốn chết. Tôi cúi sát đầu trước bìa mộ đứa em trai, tôi thầm thì với nó ngàn vạn lời xin lỗi. Tôi mong được nó tha thứ, nó rất ngoan, tôi biết, nó vẫn rất thích người chị là tôi.

Hạo Tiệp lớn dần, càng lớn càng nghịch ngợm. Nhưng nó vẫn rất thích tôi. Tôi chứng kiến nó lớn lên từng ngày. Khi nó tám tuổi tôi đã là một thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp. Tôi nghĩ tôi đã hiểu biết, không còn so đo tị nạnh với nó như hồi nhỏ. Hạo Tiệp vẫn rất nghịch ngợm, cái gì nó cũng muốn gì nó đụng chạm, cho nên thường bị bố đánh. Đôi khi bình tĩnh suy xét, nói một cách công bằng, bố mẹ tôi có phần thiên vị tôi. Món nào ngon, đồ nào đẹp cũng dành cho tôi. Trong con mắt của bố mẹ, tôi đã là người hiểu biết, chín chắn, nên yên tâm giao đứa em cho tôi trông nom.

Đừng tin tưởng tôi như thế, bản thân tôi cũng không tin vào chính mình!

Đứa em trai đơn giản, thơ ngây, chẳng có ý nghĩ nào khác. Trong mắt nó, chị gái đáng tin hơn bất cứ ai trên đời, ngay cả tôi có đánh nó thì nó cũng cho là vì tôi muốn tốt cho nó. Nói thật lòng, có lúc tôi cũng trút giận vào nó. Có lúc tôi thấy nó cũng đáng thương chứ không đáng ghét, ai bảo nó là con nuôi? Tôi có vẻ hơi cảm thông với nó, nhưng khi bị nó quấy rầy, tôi hận không thể bóp chết nó. Thầm nghĩ, đã là con nuôi thì phải biết điều chứ. Tôi cũng không biết tâm trạng mình ra sao, đàng nào với nó, tôi không yêu mà cũng chẳng ghét. Không nhiệt tình. Không lạnh nhạt.

Tôi có một căn phòng riêng rất đẹp. Tôi đã lớn. Tôi thích một mình trong thế giới riêng để suy nghĩ, mơ mộng, làm những việc mình thích. Mở điều hòa, bật nhạc nghe những bản nhạc ưa thích, thực dễ chịu.

Nhưng thằng em suốt ngày bám riết tôi, không để tôi yên, nó cũng muốn vào phòng tôi, nó cũng thích ở trong phòng này, những cuốn sách xanh xanh đỏ đỏ, những đồ trang sức xinh xắn, cái máy vi tính thần kì, lại còn bà

chị “tốt” của nó. Tôi thường không cho nó vào, tôi đóng kín cửa phòng, nghe tiếng gõ cửa cũng không mở, chỉ ngồi bên trong hét lên “không có ai hết”. Đứa em trai vô tư của tôi, không bao giờ giận dỗi, nó chỉ đứng ngoài gọi thật to: “Có khách, có khách”, dù bị đuổi mấy lần, nó chạy đi nhưng chỉ được một lát lại quay trở lại quấy rầy tôi.

Buổi trưa hôm đó, tôi đang nằm trong phòng viết nhật ký. Khi tôi đang mơ màng nghĩ đến những anh chàng đẹp trai thì thằng em của tôi lại đến.

“Chị, chị ơi !”

Tôi giả dờ không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình.

“Chị ơi !” Nó khê gọi, rụt rè gõ cửa: “Mở cửa!”

Tôi nghĩ chắc lúc đó tâm trạng tôi đang tốt, thế nên tôi mở cửa, “Cái gì thế?” Và để đề phòng nó chui vào phòng, tôi vội đứng chặn ở cửa.

“Chị ơi, bố mua nhiều thứ ngon lắm, có cả cánh gà, chị có ăn không?”

“Không ăn !” Lúc đó tôi không thiết, mặc dù mọi khi tôi rất thích.

Tôi đóng cửa, không ngờ mới yên được hai phút, lại có tiếng gõ, “Chị ơi, chị!”

Thằng quỷ này, tôi bực mình, hét lên, “Không chị em gì hết !”.

“Chị ơi mở cửa, ăn cánh gà rán.” Một giọng nói non nớt trong veo từ ngoài cửa vang lên, tôi sắp không chịu nổi nó.

“Không ăn, mang đi.”

“Chị...”

Sao nó không đi cho chứ ! Tôi tức tốc mở cửa xông ra hét: “Đi ngay, tao không ăn.”

Có lẽ nó sợ, nó lùi thúi cầm hai cái cánh gà lấm lét nhìn tôi. “Chị...” Trong đôi mắt trong veo của nó có một điểm xao động khiến tôi mỉm lòng, nhưng tôi không nghĩ nhiều, lại đóng sập cửa, quát: “Đi đi !”

Cuối cùng tôi cũng được yên. Tôi lại đắm chìm trong thế giới riêng của mình với cuốn nhật ký và những bản nhạc.

Khoảng chừng hơn nửa tiếng sau, khi mở cửa lấy nước uống, tôi nhìn thấy một cảnh tượng khiến tôi suốt đời day dứt: Hạo Tiệp đang ngồi bệt dưới đất, thấy tôi mở cửa, nó đứng lên, hai tay cầm hai cái cánh gà đưa cho tôi. “Chị”. Tôi ngăn người trong giây lát, đón lấy hai cái cánh gà, nhìn đứa em thật lâu...Nhưng tôi vẫn đóng cửa trước sự mong mỏi của nó, không cho nó vào.

Bởi vì tôi không muốn nó nhìn thấy nước mắt của tôi, nước mắt chảy ra là vì nó.

3. Tiếng khóc của đám người đứng bên cạnh khiến tôi sực tỉnh, lấy tay áo lau nước mắt, nhưng nước mắt lại trào ra. Nhìn hàng chữ trên bia mộ, tôi thầm thì nhận lỗi: “Hạo Tiệp, là chị không tốt, chị đòi với em quá tồi...Chị quá khắc nghiệt với em, bắt em không được mắc lỗi, em mới tám tuổi đã hiểu gì đâu? Em nghịch ngợm, hay quấy rầy là chuyện thường, nhưng chị quá hẹp hòi, chị là đồ tồi...Hạo Tiệp, tha thứ cho chị, Hạo Tiệp...”

Nghĩ lại chuyện đã xảy ra trước đây, tôi không thể làm được gì nữa ngoài việc khóc trước mộ, xin Hạo Tiệp tha thứ.

Tiếng khóc của đám người bên cạnh lớn hơn tiếng tôi, họ đang khóc một người già. Bảy, tám người vây quanh ngôi mộ, họ khóc rất to nhưng không hiểu sao tôi thấy có gì vẫn gượng gạo. Cảnh tượng vừa ồn ào vừa thê thảm.

“Em ơi, từ nay chị sẽ thường xuyên đến thăm em, được không Hạo Tiệp? Em vẫn thích chơi với chị đúng không? Còn nhớ ngày xưa em rất vui mỗi khi có chị chơi cùng...”

Mặc dù có lúc không thích nó lắm, nhưng rốt cuộc do gần bó nhiều năm, và lại Hạo Tiệp thường thích giúp tôi làm cái này làm cái kia, cũng rất biết nghe lời, cho nên vào những buổi tối, nếu tâm trạng tốt, tôi thường rủ nó ra ban công chơi trò đếm sao, hoặc chờ xem chim bồ câu bay về. Thực ra tôi rất ít khi chơi với nó, cho nên mỗi lần được chơi với tôi, nó hớn hờ ra mặt. Nó quần lầy tôi, hỏi hết cái này đến cái khác, khi bí quá tôi mặc kệ nó. Thấy tôi không nói gì, nó tự trả lời những câu hỏi liên miên kì quái của mình. Tôi thường không nhịn được cười khi thấy nó làu bàu một mình, khoa chân múa tay.

Nó rất thật thà, dù bị đánh cũng không nói dối để chối tội. Lần đó, tôi và nó với được cái máy ảnh quý giá của bố. Khi bố về phát hiện máy ảnh bị hỏng, bố giận lắm. Lôi hai chị em tra hỏi. Kết quả Hạo Tiệp đứng ra nhận tội, và bị một trận đòn nên thân. Lần đó, tôi hết sức khâm phục Hạo Tiệp, nó không đổ lỗi cho tôi, tôi cảm thấy Hạo Tiệp mới chín tuổi đã là một người đàn ông chân chính.

4. Nước mắt vẫn trào ra, tôi không lau nữa, mặc cho nó rơi. Quỳ trước mộ: “Hạo Tiệp, Hạo Tiệp, tại sao em lại đại đột trèo cửa sổ.” Nhìn tấm bia, tôi đau đớn kêu lên. Tội lỗi như một quả núi đè lên ngực tôi.

Đột nhiên, trời đổ mưa to như trút nước từ trên trời xuống, cùng với tiếng khóc thê thảm của tôi. Ông trời ơi, có phải ông cũng đang khóc với tôi?

Ông trời dường như còn đau đớn hơn tôi, trút mưa càng lớn. Nhưng tôi không chỉ đau đớn. Tôi điên cuồng trong nỗi ân hận khôn cùng: Tại sao tôi nhốt Hạo Tiệp trong nhà? Tại sao tôi nhẫn tâm như vậy, không hề động lòng trước tiếng khóc khàn đặc của nó? Tại sao tôi có thể lạnh nhạt, vô tình đến thế? Tại sao và tại sao? Nhưng tất cả đã quá muộn.

Hôm đó, sau khi tôi đi, Hạo Tiệp tưởng tôi bỏ nó, liền ra sức đẩy cánh cửa sổ trèo ra ngoài. Đứa trẻ chín tuổi là nó có biết hành động đó là bước đến với tử thần hay không? Khi cánh cửa sổ bật tung, nó đứng không vững và rơi từ tầng bốn xuống đất. tôi không thể ngờ, chính hôm đó tôi đã đặt dấu chấm hết cho cuộc đời đứa em đáng yêu, đứa em tội nghiệp của tôi.

Đứa em trai của tôi, khi ra đi nó chưa đầy mười tuổi; cuộc đời nó mới chỉ bắt đầu.

“Hạo Tiệp, ngày trước chị hay mắng em là quỷ sứ, là con rơi. Hạo Tiệp, không phải thế đâu, em là con đẻ của bố mẹ. Phải, chính mẹ đã nói với chị, còn người chị độc ác này, kẻ đã bắt nạt em suốt chín năm mới là con rơi... Mười bảy năm trước, bố mẹ đã lấy nhau được ba năm nhưng vẫn chưa có con. Tưởng rằng không sinh con được, liền nhận nuôi chị, về sau bố mẹ sinh được em, bố mẹ sợ người ngoài coi thường chị, sợ sau này em lớn lên bắt nạt chị nên mới nói dối...Hạo Tiệp, em còn cần người chị tồi tệ này không? Trước đây chị không tốt, chị đã làm bao nhiêu chuyện không phải... Hạo Tiệp, em hãy trở về đi. Chị sẽ không mắng em nữa, chị rất nhớ em, hãy để chị chết thay em. Chỉ cần em trở về, bố mẹ rất cần em...Hạo Tiệp...” Tôi quỳ xuống rủ rượi trước tấm mồ của Hạo Tiệp. Nước mưa xối xuống tóc, tôi nhắm mắt, đón nhận sự trừng phạt của ông trời.

Tôi đã hại chết em tôi, hại chết đứa con ruột của bố mẹ tôi.

5. “Hạo Tiệp, hai năm rồi, cuối cùng chị cũng ra khỏi nhà lao.” Tôi lau nước mắt, vuốt ve tấm bia mộ em trai, cười, nước mắt lã chã.

Thời gian đầu, sau khi biết chân tướng sự việc, tôi sống trong nỗi ân hận giày vò. Tôi bỏ nhà ra đi, quây phá, làm bao điều đại dột, hút ma túy, cướp giết...Những ngày đó trở thành nỗi ám ảnh không thể xóa nhòa trong tâm trí tôi. Tôi mất hai năm cai nghiện. Ai cũng bảo tôi là đứa con gái hư hỏng, xấu xa, chỉ có bố mẹ hiểu tôi, họ hiểu gánh nặng khủng khiếp trong lòng tôi. Mười mấy năm trời sống một cách ngạo mạn, bỗng dưng phát hiện cha

mẹ không phải là người sinh ra mình, trong khi đứa con đẻ của họ lại bị hại chết bởi tay mình... Không phải chỉ một câu “Tôi có tội” là có thể hóa giải được hết tất cả. Những ngày tháng cai nghiện, nặng nề, đau đớn, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ đến cái chết, bởi một lẽ, thế giới này không chỉ có mình tôi.

“Hạo Tiệp, chị đã ra khỏi nơi đó, em hãy yên tâm trao bố mẹ cho chị.”

Đột nhiên trên đầu xuất hiện một khoảng trời không mưa, tôi ngẩng nhìn, thấy song thân tôi gầy gò tiêu tụy giờ tay che ô cho tôi. Đó là bố mẹ tôi, những người đã thiên vị tôi, đã nhặt tôi về nuôi.

“Bố, mẹ !” Tôi lao vào lòng họ, nước mắt chan hòa.

“Con, con tôi. Con khổ quá...” Bố tôi ghen ngào, lấy tay lau nước mắt cho tôi.

Tôi lắc đầu quây quây.

“Con gái...” Nước mắt mẹ rơi trên tóc tôi. “Con gầy đi nhiều quá, khổ thân con tôi...”

“Bố, mẹ, con đã trở về, từ nay con sẽ là đứa con ngoan.” Tôi nức nở.

“Con ngoan, con về là tốt rồi, về là tốt rồi...” Mẹ ghen ngào.

6. Ra khỏi khu nghĩa trang núi bao bọc bốn bề, tôi còn ngoài đầu lại lần nữa.

“Hạo Tiệp, chị mãi mãi yêu em, mãi mãi... Em mãi mãi là thành viên của gia đình chúng ta, mãi mãi sống trong lòng mọi người. Thêm một đứa con rơi là chị, nhà ta đã có bốn người. Tổ ấm của chúng ta sẽ tồn tại vĩnh viễn.”

Tôi dìu mẹ, bố ôm mẹ, mẹ cũng ôm tôi, trong không gian có linh hồn của em tôi, cả nhà bốn người chúng tôi khuất dần trong màn sương.

“Hạo Tiệp, chị rất nhớ em !” Tôi vẫn nức nở. “Hạo Tiệp, em trở về đi, hãy gọi chị đi, hãy vào phòng chị chơi, chị sẽ suốt đời nghe theo em, cưng chiều em, có phải em luôn muốn như thế không? Hạo Tiệp ...” Tôi nức nở: “Tất cả là lỗi của chị, lỗi của chị, chị có lỗi, chị có lỗi...”

Tiếng thồn thức điên dại của tôi vang vọng khắp nghĩa trang.

Hôm đó, là ngày tôi không muốn nhớ nhưng lại là ngày tôi vĩnh viễn không thể quên. Đó là ngày thứ bảy của kỳ nghỉ hè. Trời rất oi bức, tâm trạng tôi rất tệ. Không biết tại sao tôi lại cãi nhau với Hạo Tiệp. Đúng vậy, chỉ do một chuyện vụn vặt, không đáng nói, thậm chí tôi còn không nhớ nổi. Hôm đó, bố mẹ đi vắng, tôi khóa cửa nhốt Hạo Tiệp trong nhà, một mình ra ngoài chơi. Mãi đến hơn mười giờ đêm, bố gọi điện thoại, bảo tôi về nhà ngay. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ giọng nói hời hợt của bố lúc đó, chậm chạp, tắc nghẽn, tuyệt vọng. Tôi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội quay về, đến gần nhà thấy rất nhiều người tụ tập trước cửa, đang bàn tán điều gì đó, không khí căng thẳng, lẫn trong tiếng nói lao xao là tiếng kêu khóc xé ruột của mẹ.

Chương 2: Quá Khứ Hạnh Phúc

1. Tiểu Thất xuất hiện trong cuộc đời tôi như một vị anh hùng.

Hồi đó đang mùa đông rét mướt, buổi tối về nhà sau ca làm thêm, bị bọn xấu tấn công, cướp mất túi xách. Tiểu Thất là người qua đường đã đuổi theo chúng và giành lại cái túi.

Vẫn còn nhớ rõ nét mặt của anh khi trả lại cái túi cho tôi, trong ánh sáng ngọn đèn đường, nụ cười rạng rỡ có phần rụt rè trên khuôn mặt tuấn tú của anh khiến tôi xao xuyến.

Sau đó anh đưa tôi về nhà, chúng tôi sánh vai nhau, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Đường lạnh, đêm vắng, có một người đàn ông bên cạnh, cảm thấy thật ấm áp, yên bình.

Tôi hơi xấu hổ, mắt luôn nhìn xuống.

Gió bắc hun hút, Tiểu Thất hỏi tôi có lạnh không? Tôi nói không lạnh, anh bảo anh cũng thế.

Và anh lại mỉm cười với tôi, lòng tôi rộn niềm vui, ấm áp vô cùng.

Về đến nhà, anh nói:

- Tạm biệt Bắc Bắc.

Trước vẻ sửng sốt của tôi, anh nói, với ánh mắt tinh nghịch, vừa rồi khi giằng cái túi từ bọn cướp, để kiểm tra các thứ trong túi, anh đã mạo phép xem trộm chứng minh thư của tôi.

- Cho mượn lại cái xách của em! - Anh chìa tay ra.

Tôi đưa ngay không hề nghĩ ngợi. anh chậm rãi mở cái xác, thận trọng lấy ra tấm ảnh trong ví của tôi; trong ảnh, tôi cười như một con ngốc.

Anh chìa bức ảnh trước mặt tôi nói:

- Tặng tôi nhé!

Từ hôm đó, hầu như ngày nào Tiểu Thất cũng đứng dưới lầu đợi đón tôi tan tầm, đúng giờ như mặt trời lặn, mọc.

Tiểu Thất phong độ lịch lãm, rất điển trai; từ nhỏ quen nhìn vẻ thô ráp, chân quê của bố, tôi lập tức bị thu hút bởi vẻ tự nhiên, trẻ trung, đầy nam tính của anh.

Chúng tôi thân nhau rất nhanh, thuận theo tự nhiên, không chút khó khăn.

Tiểu Thất là người lãng mạn, chu đáo đến kỹ tính, luôn tặng hoa cho tôi, thận trọng dìu tôi từng bước khi sang đường.

Buổi tối trở về nhà, việc đầu tiên là mở QQ, nói chuyện ngay với anh, ngay cả lúc đi ngủ vẫn không tắt máy, để âm lượng ở mức lớn nhất, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, có lúc tôi hắt xì hơi, anh cười giễu tôi mãi, tôi giả bộ bực mình, anh lại dịu dàng dỗ dành. Hằng đêm, anh có thể hát ru tôi ngủ, nửa đêm tỉnh giấc, có thể nghe thấy tiếng ngáy nhè nhẹ của anh, cảm thấy bình yên như có anh bên cạnh, dù trời sập vẫn không sợ hãi. Buổi sáng, anh luôn là người thức dậy trước, nhẹ nhàng đánh thức tôi. Có lúc tôi lưu luyến chăn ấm đệm êm, giả bộ ngủ say, anh âu yếm gọi tôi là Ỉn Con và để tôi ngủ thêm lát nữa, anh sẽ mua đồ ăn sáng đến cho tôi.

Nụ hôn đầu tiên diễn ra trong công viên. Đó là vào một buổi tối, chúng ta ngồi trên ghế đá, gió nhẹ nhàng vờn hoa. Xa xa có mấy người già đang tập thể thao. Tôi và Tiểu Thất chơi trò đoán chữ. Tôi thua, anh hờn hờ đòi tôi hôn.

Ngập ngừng một lát, nhìn quanh, trời tối, có lẽ không ai nhìn thấy, tôi nhắm mắt hôn anh, nhanh như chớp. ai ngờ lúc đó, có một chiếc xe máy chạy qua, đèn sáng trưng chiếu thẳng vào chúng tôi. Chúng tôi trở thành điểm sáng duy nhất trong công viên. Tôi đỏ bừng mặt, đứng dậy toan bỏ đi, anh đột ngột kéo tôi vào lòng, sự ngưng ngừng của tôi lập tức tiêu tan trong nụ hôn dịu ngọt của anh.

Đêm hôm đó, thỉnh thoảng mặt tôi lại nóng bừng lên, cười như một con ngốc. Tôi tưởng tượng và mong chờ những nụ hôn khác của anh với nỗi lo âu mơ hồ xen lẫn hạnh phúc.

Nhưng sự chờ đợi hạnh phúc của giấc mơ thiếu nữ trong tôi chỉ là vô vọng.

2. Hai tháng sau khi quen nhau, Tiểu Thất không có hành động nào đi quá giới hạn. Có lúc cảm thấy anh đang cố kiềm chế ham muốn, mấy lần đang hôn nhau say đắm, anh đột nhiên đẩy tôi ra khiến tôi bàng hoàng.

Có lẽ về chuyện này anh là người bảo thủ, cho rằng chuyện đó nên xảy ra trong đêm tân hôn.

Rất nhiều lần anh giả bộ làm ngơ trước những lời bóng gió của tôi. Bị tôi dồn, anh chỉ nói một câu:

- Em vẫn chưa hiểu anh.

- Hay là anh có vấn đề? - Tôi bắt đầu đoán già đoán non.

- Cái đầu ngốc nghếch của em đang nghĩ gì vậy? - Tiểu Thất bị hỏi dồn, luống cuống.

- Vậy tại sao anh không làm gì cả? - Tôi bạo gan hỏi thẳng.

- Bởi vì anh trân trọng.

Hai chữ “trân trọng” anh nói với một vẻ nghiêm túc và thành thật đến nỗi làm tôi xúc động đến tận đáy lòng. Một người con gái được bạn trai trân trọng như một báu vật, hỏi còn gì hạnh phúc hơn?

Buổi tối hôm đó ngồi chơi quá muộn, tôi đành ở lại nhà anh. Trước khi đi ngủ, tôi ngượng ngịu thầm nghĩ: “Nhất định đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì!”

Khi tôi từ nhà tắm bước ra, mơn mớn như đóa phù dung, do quá căng thẳng, mặt tôi lựng đỏ.

Tôi bắt đầu tưởng tượng, anh ôm tôi, vừa hôn vừa thầm thì: “Bắc Bắc, anh yêu em! Sau đêm nay em sẽ là của anh, anh sẽ có trách nhiệm...”

- Em ngủ trong phòng anh, anh sẽ ngủ trên đi văng - Lời của Tiểu Thất như nước lạnh dội thẳng vào luồng suy nghĩ nóng bỏng của tôi.

Sau khi đưa tôi vào phòng, anh ân cần đắp chăn cho tôi. Đúng lúc anh chuẩn bị quay ra...

- Tiểu Thất... - Tôi gọi giật lại.

- Gì thế?

- Anh có thể ở lại với em một lát không? - Nói câu đó, mặt tôi càng đỏ hơn, tôi chui đầu vào chăn không dám nhìn anh.

- Ngốc quá... Muộn rồi, ngủ đi! - Sau đó anh dĩnh đạc hôn lên trán tôi, đi ra.

Tôi cảm thấy rất tủi thân nhưng sự rụt rè con gái khiến tôi đành chờ đợi một cách bất lực.

Chờ đợi thất bại.

Tiểu Thất ngủ trên đi văng. Cả đêm anh không hề gõ cửa phòng tôi. Buổi sáng hôm sau tôi nửa đùa, nửa thật bảo:

- Người thành niên mà quân tử như anh, trên đời này chỉ có anh là duy nhất.

Tiểu Thất không trả lời.

- Hay là em không đủ hấp dẫn? - Tôi cảm thấy thái độ của anh với mình đích thực là một sự nhạo báng giới tính của tôi.

Tiểu Thất lặng lẽ nhìn tôi thở dài:

- Bắc Bắc... Anh... để anh đưa em về.

Muốn nói song lại thôi.

Nếu tôi là đàn ông, tôi sẽ dùng cơ thể mình để truyền đạt tình yêu của tôi đến người tôi yêu. Nhưng tôi lại là một phụ nữ, từ nhỏ mẹ đã dạy con gái phải đoan trang, chừng mực, phải giữ gìn...

Tôi kể tâm sự của mình với cô bạn thân, sau khi kinh ngạc tuyên bố Tiểu Thất là người đàn ông tốt nhất thế giới, cô bày cho tôi một kế.

- Cứ làm theo cách này, đảm bảo anh ta sẽ trở thành một con sói - Cô ghé sát tai tôi bổ sung - Một con sói hoang.

3. Sinh nhật Tiểu Thất. Chúng Tôi đều uống rượu.

Khi đã chệnh choáng, tôi mượn rượu lôi ra đĩa DVD “cấm trẻ em” mà cô bạn đưa cho.

- Cái gì thế? Trời ơi! Bắc Bắc! Em là con gái, sao có thể xem cái thứ này? - Tiểu Thất trợn mắt nói.

Tôi hơi xấu hổ nhưng vẫn cứng cỏi đáp:

- Có gì ghê gớm đâu! Anh và em đều đâu còn là trẻ con, băng mới nhất đấy, nghe nói sau khi xem băng này, tình cảm của những đôi yêu nhau sẽ tăng thêm nhiều.

Sau đó mặc Tiểu Thất ngăn cản, tôi cho đĩa vào, cố tình để tiếng thật to.

Tiểu Thất không biết làm thế nào, đành mặc cho tôi kéo ngời xuống đi vắng cùng xem. Tôi giả bộ thản nhiên nhìn lên màn hình, thăm quan sát phản ứng của Tiểu Thất.

Lúc đầu anh chỉ cau mày, ngời yên, mặt đành lại. Khi trên màn hình xuất hiện cảnh trai gái trần truồng giao hoan, Tiểu Thất đột nhiên bỏ chạy vào nhà tắm nôn.

Tôi tưởng anh khó chịu trong người, vội chạy theo.

Khi không thể nôn ra được thứ gì, anh ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ hung dữ đến mức tôi tưởng trước mặt mình là con trâu đực mắt đỏ ngầu:

- Tắt ngay đi! - Tiểu Thất nói bằng một giọng lạ hoắc - Sao cô có thể xem những thứ bẩn thỉu như vậy?

Ánh mắt đầy kinh tởm của anh khiến tôi hoảng sợ.

- Em... - Tôi sợ hãi rung lên, ngờ ngẩn không biết nói sao.

- Anh thích em, tưởng rằng em là một cô gái ngoan, trong sáng, đáng yêu. Anh không ngờ em lại có hứng thú với cái trò chỉ dành cho bọn đàn ông đó? Em không thấy buồn nôn sao?

Tiểu Thất không hề cao giọng. Tôi hiểu anh muốn nói: Tôi là một đứa con gái không biết xấu hổ.

Nước mắt trào ra, người run lên. Một sự tổn thương chưa từng có.

- Đúng! Anh nói đúng! Em là đứa con gái không biết xấu hổ... Em không có gì để nói... Nhưng, em chỉ... Em chỉ muốn trở thành người đàn bà của anh. Đơn giản vậy thôi.

Nói xong, tôi ôm mặt lao ra khỏi nhà.

Tôi chạy ngược hướng ngôi nhà của mình. Khoảng gần nửa tiếng thì dừng lại.

Tìm nơi vắng người, sụp xuống, tủi thân khóc tãm tức.

Tôi tưởng rằng Tiểu Thất sẽ gọi di động cho tôi, tôi hình dung sẽ đối phó với những lời xin lỗi, dỗ dành của anh như thế nào? Tôi sẽ hùng hổ tắt máy như thế nào?

Nhưng điện thoại vẫn không có tín hiệu. Tôi nhìn chăm chăm vào nó, thầm mong Tiểu Thất gọi. Hy vọng rồi thất vọng. Tôi dứt khoát tắt máy.

Đêm khuya dần, gió buốt thốc vào mặt. Tôi ngửa mặt lên trời cầu mong Tiểu Thất mau đến tìm tôi, mau đón tôi về. Nhưng có lẽ các vị thần đã ngủ say.

Gục mặt xuống đầu gối, tôi ngồi co ro ở một góc tường, run rẩy đợi trời sáng.

4. Một tuần sau, tôi có hai phát hiện.

Thứ nhất, Tiểu Thất không hề liên lạc lại với tôi.

Thứ hai, hóa ra tôi còn yêu anh hơn tôi tưởng.

Cả hai phát hiện này, phát hiện nào cũng là một đòn chí mạng đối với tôi, làm tôi bất lực.

Tôi bắt đầu sợ hãi. Tôi vẫn nghĩ lỗi ở Tiểu Thất, tôi là người bị hại, Tiểu Thất phải chủ động làm lành, mà chúng tôi có nối lại quan hệ hay không là do tôi.

Một tuần sau, tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Không chịu đựng được nữa, tôi đành gọi điện thoại cho Tiểu Thất, đợi mãi anh mới nhấc máy, giọng nói lạnh lùng, xa lạ.

Tôi hẹn anh cùng ăn tối, anh từ chối bảo phải làm thêm. Tôi dọa nếu anh không đến tôi sẽ nhịn ăn (Chiều này rất hiệu nghiệm. Trước đây, Tiểu Thất sợ nhất là tôi không ăn cơm).

- Tùy em. - Nói rồi gác máy.

Tôi ngây người, cảm thấy không sao hiểu nổi, thậm chí tôi nghi ngờ người vừa nói không phải là Tiểu Thất, một người sao có thể thay đổi nhanh như vậy chỉ trong vòng một tuần lễ. Tình yêu sao có thể nói không tồn tại là không tồn tại được?

Đột nhiên, tôi có một ham muốn mãnh liệt được gặp anh, tôi phải cứu vãn tình cảm của chúng tôi.

Để tạo cho Tiểu Thất một sự ngạc nhiên, cũng là để chứng tỏ quyết tâm hòa giải của tôi, tôi đến nhà Tiểu Thất ngay từ 4 giờ chiều, hào hứng vào bếp nấu ăn.

Gần 6 giờ, một bữa ăn tương đối thơm tất đã bày lên bàn. Tôi nhìn đồng hồ, hồi hộp hình dung Tiểu Thất đã đến đoạn nào trên đường về. Sau đó tưởng tượng ra cảnh anh bước vào nhà, tôi sẽ đầu cúi nhận lỗi như thế nào, cuối cùng chúng tôi sẽ hòa giải với nhau, anh vẫn sẽ yêu tôi.

Giờ đây mới phát hiện, người con gái là tôi ngày xưa được Tiểu Thất chiều chuộng hạnh phúc biết bao. Mà hạnh phúc này vốn thuộc về tôi, nhất định

sẽ nhanh chóng trở về ví tôi.

7 giờ, Tiểu Thất vẫn chưa về. Tôi muốn gọi điện nhưng lại sợ làm hỏng niềm vui bất ngờ dành cho anh.

Quá 11 giờ, tôi thực sự lo sợ, không biết anh đã gặp chuyện không may hay là công việc quá bận?

Tôi cố tìm mọi cách tự an ủi trong vô vọng.

Bắt đầu buồn ngủ, tôi vào nhà tắm rửa mặt.

Mọi suy nghĩ của tôi lập tức dồn hết vào một thứ nằm trong thùng rác, tôi cuối xuống nhìn kỹ. Khi tôi phát hiện bên dưới vỏ hộp kem đánh răng là băng vệ sinh phụ nữ, ngay tức thì, đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Tôi không nhớ đã quay trở về phòng ăn như thế nào. Khi đứng trước chiếc bàn la liệt thức ăn, lòng tôi còn lạnh hơn cả những món ăn bày trên đó. Tôi cố tự bảo đó là băng vệ sinh của em gái Tiểu Thất.

Sắp 11 giờ đêm, có tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Tôi vui sướng lao ra, tiếng cười của phụ nữ đập vào tay tôi.

Cửa mở, một cô gái tươi cười đi vào, theo sau là Tiểu Thất, cũng nụ cười như vậy, họ cùng phát hiện ra tôi. Nụ cười trên môi họ lập tức tan biến, trong một thoáng, cả ba chúng tôi cùng đứng ngây nhìn nhau, kinh ngạc.

- Ô! Lại còn cả một bàn thức ăn đợi anh này - Cô gái nói, giọng ẻo ợt, gục đầu vào vai Tiểu Thất.

- À! Anh cũng không ngờ cô ấy vẫn đến đây

Tiểu Thất nhìn ra bàn thức ăn, ngần người một lát nói, bằng một giọng hết sức kỳ dị, vừa nói vừa đẩy đầu cô gái gục trên vai anh ta.

- Chưa ăn cơm sao?

Tiểu Thất nhìn tôi, sự quan tâm cuối cùng mang tính tượng trưng này khiến nước mắt tôi trào ra như vỡ đê, dường như tôi đã tìm thấy Tiểu Thất của ngày xưa, người yêu cứng chiều tôi hết mực.

- Tiểu Thất...

Cố cứu vãn chút tự trọng tội nghiệp cuối cùng, tôi giả bộ không quan tâm. Tôi không muốn khóc, cố kìm nước mắt, nhưng giọng nói run run đã phản bội tôi.

Tiểu Thất cắn môi không nói.

- Ôi! Em đi tắm đây, ông xã giải quyết với cô ta nhanh lên nhé! - Cô ta nói, rảo bước về phía nhà tắm.

- Cô ấy là bạn gái mới của anh - Cuối cùng, Tiểu Thất nói, mặt vẫn lạnh tanh.

Trời đất quay cuồng, tôi bủn rủn chân tay.

Tôi vịn vào tường có đứng vững, nhắm mắt trấn tĩnh. Rồi nói dần từng chữ:

- Tiểu Thất! Tôi đã đợi anh ở đây 10 tiếng đồng hồ. Dài như cả cuộc đời, hết giờ làm việc, anh không về, tôi có hàng trăm suy đoán, tôi rất tin anh, bởi vì tôi tin vào tình yêu của chúng ta. Kết cục là tôi bị tình yêu đường mật cắn một miếng. Làm phiền anh rồi, tôi về đây!

Nói xong, cảm thấy mình là một liệt nữ, tôi ngạo nghễ đi ra.

- Đợi đã - Tiểu Thất gọi với theo

Giọng của Tiểu Thất vang lên, đập vào tâm trí tôi giống như luồng ánh sáng rọi vào vực sâu tăm tối, làm sống lại những sinh linh.

Tôi biết anh yêu tôi. Tôi biết anh muốn níu giữ tôi lại, không để tôi đi!

Tôi dừng bước, cảm giác lạnh buốt sống lưng.

- Không cần tiễn, tự tôi về được! - Nhưng tôi vẫn cố tỏ ra ngạo mạn.

- Chìa khóa... - Anh nói.

Im lặng một lát, tôi suýt bật cười.

Trao chìa khóa cho anh, không ngoảnh mặt lại, tôi bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Sao tôi có thể để anh nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của tôi?

5. Ba tháng sau, tôi quyết định lấy người chồng hiện nay của mình.

Với tư cách là bạn của tôi, Tiểu Thất cũng nhận được thiệp mời. Một tuần trước ngày cưới, trên đường về nhà, bất chợt gặp Tiểu Thất.

- Đi thôi! Anh đưa em về.

Sau đó, chúng tôi lại sánh vai nhau, giống như nửa năm trước, khác là thời tiết không lạnh nữa, mà chỉ có trái tim tôi lạnh giá.

Suốt chặng đường, không ai nói câu nào. Chúng tôi cố ý đi rất chậm. Con đường này, đâu đâu cũng là kỷ niệm. Sắp làm vợ người ta nhưng lại cứ chìm đắm trong hồi ức với người tình cũ, tôi cảm thấy có gì áy náy.

Tôi chờ anh mở miệng, cho tôi một lời giải thích, nhưng anh vẫn im lặng.

Sắp về đến nhà.

- Đến nhà rồi!

- Ừ!

- Tôi lên đây!

- Được.

Sau đó tôi bắt đầu đi lên cầu thang, bước rất chậm, lòng sắt lại, tôi cầu mong có một lý do nào đó để tôi lao vào lòng anh.

- Bắc Bắc! - Ổn trời! cuối cùng Tiểu Thất cũng lên tiếng, giọng nói rất rõ ràng.

- Gì thế? - Tôi quay người, giọng như sắp khóc, đầy tủi hận.

- Anh... - Cái kiểu muốn nói lại muốn thôi của anh làm tôi sốt ruột.

- Anh nói đi! - Nước mắt ứa ra, tôi hy vọng anh cứu vãn mối tình đầu của chúng tôi, hy vọng chúng tôi có thể làm lại từ đầu.

- Anh yêu em... - Anh đột nhiên nói, nước mắt trào ra từ đôi mắt đẹp của anh - Quả thực anh rất yêu em! Anh muốn chung sống với em, mãi mãi không xa rời, nhưng nếu như em biết sự thật, nhất định em sẽ rời bỏ anh...

- Em cũng yêu anh! Tiểu Thất, em cũng yêu anh! - không kiềm chế được nữa, tôi lao xuống nhào vào lòng anh... đôi cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy tôi - Em cũng yêu anh, bất luận thế nào em cũng yêu anh!

Tôi vùi đầu vào cổ anh, điên cuồng hít mùi mồ hôi quen thuộc.

Tiểu Thất ôm ghì tôi, xúc động hôn lên mặt tôi:

- Bắc Bắc! Anh xin lỗi, không phải anh cố tình làm tổn thương em, lẽ ra anh phải xa em, nhưng anh không làm được, anh quá yêu em, nếu anh không nói ra thì sẽ nuối tiếc cả cuộc đời.

Một sự bày tỏ tuyệt vời, tôi hạnh phúc đến ngất đi, tôi đã chờ đợi giây phút này cả thế kỷ rồi; vậy thì cái sự thật mà anh muốn nói dù là gì cũng không

quan trọng nữa. Tiểu Thất vẫn thầm thì:

- Anh rất muốn yêu em. Nhưng bởi vì trân trọng, anh sợ em sẽ rời xa anh, anh tự đấu tranh với bản thân, rất nhiều lần muốn nói với em nhưng anh không đủ can đảm, anh sợ mất em!

- Chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau thì có gì đáng sợ? - Tôi kiên quyết nói.

Tiểu Thất xúc động nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau, chúng tôi dường như đã thấy ánh sáng tương lại.

Đêm hôm đó Tiểu Thất giữ tôi ở lại, chúng tôi lao vào nhau khi cánh cửa vừa đóng. Tiểu Thất bế tôi đặt lên giường. Tay run run vuốt ve thân thể tôi, hấp tấp gọi tên tôi, nói lời thề thốt yêu tôi.

Sau đó anh dịu dàng cởi y phục của tôi, tôi nhắm nghiền mắt, tự nhủ mình là cô gái hạnh phúc nhất.

Anh hấp tấp cởi áo của mình, rồi bàn tay lại ngập ngừng như dẫn đo điều gì, anh cởi dần từng chiếc, giống như bóc từng lớp vỏ bảo vệ. Khi tất cả hiện ra trong bộ dạng nguyên thủy nhất, mắt tôi tối sầm, đầu choáng váng như bị điện giật.

Hôn lễ diễn ra như đã định, tôi tưởng Tiểu Thất sẽ không đến.

Nhưng người ta đã đến, người ta đến trước hôn lễ nửa tiếng. Với nụ cười bè bạn trên môi, nói chuyện tự nhiên, vẫn phong cách lịch lãm, khuôn mặt tuấn tú. Khi chú rể trao nhẫn cưới cho tôi, tôi bất giác liếc nhìn Tiểu Thất, người ta đang nói chuyện với cô gái bên cạnh, như không liên quan đến tôi.

Sau đó, chúng tôi đi mời rượu khách khứa, nhận những lời chúc mừng của họ.

Khi đi đến trước mặt Tiểu Thất, Tiêu Thất nói:

- Bắc Bắc! Em phải thật hạnh phúc đấy nhé!

Người ta cười nói nhưng trong mắt có nước.

Tôi quay mặt đi, tôi nghĩ hạnh phúc của tôi đã ra đi.

Ra đi ngay từ khi tôi phát hiện ra giới tính của người tôi yêu.

Chương 3: Liên Tử

1. Mùa xuân vẫn chưa qua, mùa hè đã vội đến. Ánh nắng gay gắt.

Không khí ngột ngạt, sức nức mùi kem chống nắng của Liên Tử. Trong cái thành phố dường như có thể nhìn thấy những con virus SARS, mặt trời một lần nữa bị bỏ quên.

Những chiếc khẩu trang trên miệng, người qua đường đủ các màu.

Thực ra trong lòng không thấy buồn lắm, chỉ hơi có một chút hụt hẫng.

“Sau này có quay trở lại nữa không?” Tôi hỏi.

“Có lẽ không.” Liên Tử cười, nụ cười nom rất kỳ lạ.

Tôi nhìn Liên Tử, cái khẩu trang quá khổ gần như che kín mặt cô, chỉ lộ hai con mắt.

Mắt là cửa sổ tâm hồn. Hồi nhỏ đi học, cô giáo nói vậy.

Nhìn vào cửa sổ của Liên Tử, chỉ thấy nỗi thất vọng chán chường và lạnh lùng.

Liên Tử không ngoảnh lại nhìn tôi, có lẽ nếu không làm như vậy, sự cao quý của cô sẽ mất đi.

Liên Tử sẽ không quay trở lại, thực ra không hỏi tôi cũng đoán biết.

Liên Tử rất cao ngạo, rất tự tin, nàng Liên Tử cao ngạo tự tin sẽ không quay trở lại.

Liên Tử chui vào taxi, nói tạm biệt.

2. Mùa hè năm ngoái, Liên Tử chuyển từ Thượng Hải đến thành phố này, học cùng lớp với tôi. Cô rất ít nói, lúc nào cũng khác biệt với mọi người bởi vẻ cao ngạo, ngẩng cao đầu, kiêu hãnh bước, thân hình hoàn hảo với những đường cong quyến rũ, và một thứ bất di bất dịch - khẩu âm Thượng Hải, rất đặc biệt, hoàn toàn không giống những nữ sinh ngây thơ của thành phố này. Thanh thoảng khẽ mỉm cười, vừa ngây thơ vừa có vẻ gì bí hiểm.

Liên Tử nói tiếng phổ thông rất hay. Đó là nét quyến rũ bọn con trai trong lớp. Những câu nói ít ỏi của cô, phần nhiều khiến người khác mất lòng, nhất là các nữ sinh.

Tôi không phải là tri kỷ của cô. Tôi chỉ là một người bạn cùng phòng bình thường.

Trên bàn của Liên Tử luôn có mấy bông bách hợp cắm trong bình. Hoa bách hợp nở rất đẹp.

Đóa nào cũng vươn lên với tư thế sinh tồn ngạo nghễ.

Tôi trở thành bạn của Liên Tử một cách ngẫu nhiên; nếu không có đêm đó, tôi nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ biết gì về cô.

Đêm đó rất yên tĩnh. Yên tĩnh hoàn toàn không phải là điều tốt đối với người mất ngủ.

Tôi không ngủ được, Liên Tử cũng mất ngủ. Liên Tử trong đêm mất ngủ có những điều khác thường, cô khẽ gọi tôi, sau đó râm rì kể với tôi mỗi tình đầu của cô ở Thượng Hải.

Một mối tình đẹp và buồn. Không nhớ cô đã nói bao lâu, chỉ biết trong cái đêm yên tĩnh đó, Liên Tử cũng chỉ là một cô gái bình thường, cũng xấu hổ như các cô gái khác.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rõ sự bộc bạch dịu dàng của cô. Nụ cười e lệ, tiếng thở dài, và câu kết tình nghịch, “Đừng kể với ai nhé”.

Cô bảo tôi không kể với người khác, tôi sẽ không kể. Chỉ cảm thấy cô nàng ngày thường kiêu ngạo là thế nhưng lại chịu nói ra những tâm sự thầm kín với một người gần như xa lạ, quả là thú vị. Về sau có lúc, thường là vào ban đêm, cô còn nói với tôi một số chuyện khác, cũng là chuyện tình cảm nhưng với một người khác.

Liên Tử đã nói về anh ta trong một đêm trăng tròn.

“Tớ thích anh ấy”, Liên Tử nói, giọng không cao không thấp.

“Anh ấy là ai?”

Liên Tử nói không biết, cô bảo nhìn thấy anh trong cuộc thi đấu bóng rổ. Tôi hỏi anh ta học lớp nào, Liên Tử lắc đầu.

“Anh ấy chơi bóng rổ, mặc một chiếc áo phong trắng, trông rất phê. Không đẹp trai lắm nhưng tớ thích.”

Mỹ nhân luôn xuất hiện trước mặt người khác với vẻ ngạo mạn kiêu sa, bây giờ tự nguyện bộc bạch tâm sự, có cảm giác nói bao nhiêu cũng không hết. Tôi không biết là đối tượng để Liên Tử dốc bầu tâm sự sẽ là hạnh phúc hay bất hạnh.

Tôi hỏi anh chàng đó có đặc điểm gì để tôi đi thăm dò giúp.

Liên Tử nghĩ hồi lâu, nói anh ta có giọng nói rất dịu dàng.

Anh chàng có giọng nói dịu dàng? Điều đó làm tôi nghĩ ngay đến Tĩnh.

Tĩnh là người hướng nội, rất ít nói, nhưng giọng nói rất mực dịu dàng.

Nhưng tôi biết người đó tuyệt đối không thể là Tĩnh, bởi Tĩnh không phải là người có thể gây ấn tượng khi gặp. Vậy là ý nghĩ “Người Liên Tử thích là Tĩnh” chỉ thoáng qua trong đầu tôi rồi lập tức qua đi.

“Tớ theo đuổi anh ấy ư?”

“Tớ có nên nói với anh ấy không?”

“Anh ấy liệu có cự tuyệt tớ không?”

“Tớ cảm thấy có lẽ là không, nhưng vẫn rất sợ.”

...

Liên Tử đang yêu, tâm tư bấn loạn. Cứ đến tối là tôi lại bị quấy rầy. Đến mức có lẽ tôi phải đến hiệu thuốc mua hai viên an thần, một viên cho mình, một viên nghiền nát cho vào cốc nước của Liên Tử.

Nhưng tôi không làm như vậy, tôi chịu đựng, bởi tôi là đối tượng duy nhất để Liên Tử tâm sự.

“Hôm nay anh ấy nhìn trộm tớ ba lần, lại còn cười tớ bị ngã.”

“Có lẽ anh ấy biết tớ thích anh ấy.”

“Có lẽ anh ấy cũng thích tớ.”

...

Đồ dở hơi. Tôi rửa thầm, không chịu được nữa, dứt khoát đi đến hiệu thuốc.

Nhưng chính trong những ngày đó, tôi cảm thấy đóa hoa bách hợp cảm trong bình, xuân ngốc một cách đáng yêu.

Về sau không biết bằng cách nào Liên Tử hỏi được số điện thoại của anh ta, gọi điện thổ lộ với anh ta.

Liên Tử rất kỳ lạ, Liên Tử học tiếng Nhật, nói tiếng Anh rất kém, nhất sính dùng tiếng Anh, suốt ngày hỏi tôi, “Anh có yêu em không nói thế nào?”.

“Do you love me.”

“Do you love me?” Ngay tối hôm đó Liên Tử gọi điện thoại cho anh ta, hỏi.

Đối phương trả lời không biết bạn là ai.

“Em muốn kết bạn với anh.”

“Bạn là ai?”

“Anh biết rồi mà!”

Đối phương hỏi bạn là ai. Liên Tử không nói, nhất định muốn anh ta phải nhận ra mình.

“Anh biết em, em biết điều đó, hãy kết bạn với em!”

...

Đó là buổi tối yên tĩnh duy nhất suốt nửa tháng nay. Mọi người trong phòng đều đã ngủ. Liên Tử không nói chuyện, tôi biết cô chưa ngủ.

Bởi vì tôi nghe thấy những tiếng sụt sịt rất khẽ.

Liên Tử bị từ chối, nhưng trước sau vẫn không chịu nói ra tên mình. Lý do là anh ta biết cô.

Nhưng chàng trai có giọng nói dịu dàng đó bảo không quen cô, anh ta nói dù có quen cũng không thích cô.

Anh ta đã có vị thiên sứ của lòng mình.

Mọi người đều cười Liên Tử nhẹ dạ đa tình. Cười xong thì ngủ ngay.

Tôi chẳng nói gì hết, yên lặng lắng nghe tiếng rên rỉ kéo dài suốt đêm.

Từ hôm đó đến nay, Liên Tử tuyệt đối không nhắc tới anh chàng đó nữa. Liên Tử kiêu đến mức thổ lộ tình yêu với người khác cũng không chịu nói ra tên mình.

Liên Tử thất tình.

Sau đó, hằng đêm tôi không còn được nghe những xúc cảm không hề che giấu của Liên Tử nữa.

Về sau, thành phố xảy ra đại dịch SARS, Liên Tử phải về nhà ở Thượng Hải.

Tôi còn nhớ câu cuối cùng tôi nói với cô là: “Người kiêu ngạo ơi, trước tình yêu cao quý, hãy cúi cái đầu kiêu hãnh xuống.”

Khi tôi nói như vậy, Liên Tử nhìn tôi rất lâu, không nói.

3. “Tạm biệt”, Liên Tử chào tôi, nét mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, giống như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô. Dáng kiêu sa, đầu ngẩng cao ngạo nghễ.

“Ừ.” Tôi vẫy tay, mắt nhìn theo chiếc xe đưa Liên Tử ra sân bay.

4. Tôi trở về trường gặp người yêu. Anh xin lỗi vì thái độ của anh với tôi mấy hôm trước.

Anh là người thông minh, tôi nghĩ và nhìn anh, ít nhất anh cũng hiểu rằng không nên cao ngạo với tình yêu. Thấy trống trải trong lòng, tôi tha thứ cho anh.

Vượt qua cổng ký túc xá nam, chúng tôi vào phòng anh. Anh nịnh tôi bằng một câu đùa nhạt thếch, rồi hào hứng kể về anh chàng nằm giường dưới.

“Đừng coi thường cậu ta, mấy ngày trước có một cô nàng gọi điện thổ lộ tình yêu với cậu ta.”

“Ai vậy?”

“Không biết, chắc cô nàng điên, nhất định không chịu nói tên.”

“À!”

“Cha này kỳ lắm, chỉ chết mê một bóng hồng cũng học trường này.” Anh nói và chỉ tấm ảnh trên bàn học của Tĩnh. “Đó, cô ta đó.”

Cầm bức ảnh lên xem, cô gái trong ảnh có vẻ đẹp kiêu sa.

Cao quý như đóa hoa bách hợp.

“À mà hình như cô ta học cùng lớp với em phải không?” Anh đột nhiên hỏi.

“Hình như vậy. Nhưng em không thân với cô ấy.” Tôi lạnh nhạt nói.

Lặng lẽ trả bức ảnh về chỗ cũ, nhân lúc người yêu không để ý, tôi lén lau nước mắt.

Chương 4: Kiếp Sau Anh Sẽ Cưới Em

Tôi ghét nhất là con gái giả bộ ngây thơ ngốc nghếch trước mặt tôi. Bọn họ càng tỏ ra ngây thơ khờ khạo tôi càng thấy buồn nôn.

Nhưng ngoại trừ Tiểu Khả.

Bởi vì không cần giả vờ, cô bé ngốc thật.

Lần đầu nhìn thấy Tiểu Khả là trong tiệc sinh nhật của đồng nghiệp Đinh Vĩ. Là gã trai độc thân 25 tuổi, cũng như mọi gã trai khác, tôi rất miễn cảm với phái đẹp.

Cho nên khi cô bé miệng ngậm ống hút Coca mỉm cười với tôi, nụ cười ngọt lịm, tôi lập tức đỏ mặt.

Cô bé quả là một trang tuyệt sắc, khuôn mặt nhỏ, mắt to, cái nhìn thơ ngây, trong sáng. Tóc chấm vai, để mái bờm trước trán, cái cặp tóc to màu xanh hình con bướm, váy liền màu trắng, nhẹ nhàng như cánh bướm. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ ấn tượng mà cô bé gây ra cho tôi. Nói thế nào nhỉ, lúc đó đang là mùa hè, cảm giác như có một dòng nước chanh đá mát lạnh, dịu ngọt chảy vào cổ họng tôi và từ từ chảy xuống tận đáy lòng tôi, giống như gã thiếu niên ngốc nghếch lần đầu run động, tôi lập tức né tránh cái nhìn đó, giả bộ không biết, cố tình làm vài cử chỉ ngang tàng. Sau khi tự cho là đã khiến giai nhân xiêu lòng, quay mặt lại, giai nhân đã biến mất từ lúc nào.

Thất vọng tột cùng, hỏi dò Đinh Vĩ về thiếu nữ bí hiểm đó, nghe xong, lời trần tình của tôi, hần kinh ngạc, lẩm bẩm: “Em gái tớ hình như hôm nay cũng mặc váy liền, màu trắng.”

Tôi sững như bắt được của, phải mè nheo mãi hần mới chịu gọi em gái ra.

Đúng là nàng, giai nhân có nụ cười tươi thắm như hoa mùa hè.

Nhưng tôi lại trố mắt kinh ngạc, mở miệng mà không thể cất tiếng. Các vị đã bao giờ nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp mà phía dưới cánh mũi hơi hếch lên một cách đáng yêu là cả một dải nước mũi thò lò, như dòng thác nhỏ chưa?

Đinh Vĩ thở dài, lắc đầu lau mũi cho cô em gái, đưa cho cô bé quả cầu bằng thủy tinh, đồ dành không được chạm linh tinh.

Về sau mới biết em gái Đinh Vĩ là Tiểu Khả bị bệnh đao. Mười chín tuổi nhưng trí tuệ chỉ như trẻ lên sáu, lên bảy.

Kinh ngạc nhìn theo người đẹp bị chứng đần độn, tôi cảm thấy xót xa vô cùng.

Ra khỏi nhà Đinh Vĩ, phát hiện mỹ nữ ngồi xõm, nấp sau khóm hoa, mắt đăm đăm nhìn bọn trẻ con nô đùa phía trước. Khuôn mặt ngây ngô của cô bé như cười nhạo điệu bộ làm duyên một cách trịnh trọng của tôi.

Cô bé lại cười với tôi, vẫn trong veo, mát ngọt như ly nước chanh. Do đứng rất gần, tôi nghe rõ tiếng cười khanh khách, ngốc nghếch của cô bé. Không kìm được, tôi buột miệng, “Quả nhiên cô đần thật”.

Tôi tưởng những người đần độn không biết mình đần. Ai ngờ Tiểu Khả lập tức thôi cười, trợn mắt, nói rành rọt, “Em không đần, chỉ ngốc thôi”. Khi nói câu đó, cái cặp bướm màu xanh ánh lên khuôn mặt thơ ngây của Tiểu Khả, trong sáng đến nỗi không ai có ý nghĩ gì khác.

Tôi nhìn cô bé, cảm thấy áy náy, tôi nói xin lỗi, cô nói không sao.

Không nhịn được, tôi bật cười, thấy tôi cười Tiểu Khả cũng ngây ngô cười theo.

“Em cười gì, Tiểu Khả?” Tôi véo mũi cô bé.

“Bọn chúng nó không nói chuyện với em.” Tiểu Khả chỉ đám trẻ con đang chơi nhảy dây phía trước. “Anh lại nói với em, em thích anh”. Được người đẹp bất ngờ bày tỏ thẳng thắn như vậy, tôi hơi mất bình tĩnh.

“Em có thích chơi nhảy dây không?” Thấy ánh mắt khao khát muốn có người cùng chơi của Tiểu Khả, tôi đột nhiên hỏi.

Tiểu Khả ngập ngừng gật đầu.

Vậy là để cho cô bé vui, tôi bắt bọn trẻ đưa cho tôi cái dây và trao cho Tiểu Khả. Khi tôi đưa cái dây, bắt gặp ánh mắt hàm ơn một cách sùng bái của cô bé, tôi suýt tưởng mình là vị anh hùng.

“Em rất thích anh!” Tiểu Khả nhắc lại lần nữa, nhón chân, ôm cổ tôi, hôn.

Tôi sờ bộ râu không cạo, không biết giải thích thế nào với cô bé: lần sau không được tùy tiện hôn bọn con trai, bởi vì em không chỉ là con gái mà còn là một cô gái đẹp.

2. Không lâu sau, Đình Vĩ đưa em gái đến nhà tôi chơi, bởi vì Tiểu Khả đòi tìm tôi. Đình Vĩ nói, không tìm thấy cậu, nó cứ ngồi đợi mãi bên khóm hoa.

Có một thiếu nữ ngồi đợi tôi, tôi mỉm cười với Tiểu Khả, thấy cô bé vẫn xinh đẹp như lần trước. Bỗng dưng quên mất bệnh tật của cô bé, tim tôi suýt loạn nhịp.

Tôi hỏi Tiểu Khả tại sao tìm anh, cô bé cười, cái cười ngốc nghếch.

Tôi bảo Tiểu Khả gọi tôi là anh Hạo, cô bé ngoan ngoãn gọi rất ngọt ngào. Để động viên cô bé, tôi đưa cho em một con ốc biển mang từ quê lên, bảo với em trong cái vỏ ốc này có tiếng biển.

Tiểu Khả thận trọng áp lên tai lắng nghe, ngạc nhiên, sung sướng kêu lên, “Đúng rồi, đúng là biển đang cười!” Sau đó hớn hở chạy khắp phòng, thoăn

thoắt như một con chuột.

Tôi nhìn theo Tiểu Khả, thăm nghĩ thế giới của em mãi mãi là trời xanh mây trắng.

Sau đó, mỗi khi bị em gái quấy rầy là Đinh Vĩ đẩy cô bé đến nhà tôi, lâu dần, đi làm về không nghe tiếng gọi ngọt ngào anh Hạo, anh Hạo của em là tôi thấy nhớ.

Tiểu Khả rất khéo tay, rửa hoa quả rất sạch, lúc mệt bảo cô bé bóp vai, cô bé cứ bóp mãi, nếu không bảo thôi thì nhất định không chịu ngừng.

Tiểu Khả rất dễ thỏa mãn, đi chơi phố chẳng đòi hỏi gì, chỉ một ly trà sữa là cười tít mắt. Đói chỉ cần vài cái quấy là hớn hờ cắn giòn công cốc.

Tiểu Khả thích nín chân tôi hỏi: “Anh Hạo có thích Tiểu Khả không?” Tôi thật thà trả lời, em ngốc quá, anh thích những cô gái thông minh cơ.

Cô bé không buồn, chỉ nhìn tôi nghi hoặc, hỏi, em đã thông minh chưa, bây giờ thì sao, em đã thông minh chưa.

Tiểu Khả vẫn là một đứa trẻ, trẻ con bao giờ cũng lương thiện.

Hôm đó đi làm về gặp trời mưa, vừa bước vào nhà, thấy Tiểu Khả đang đứng trên bậc cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Gió cứ thổi mãi là muốn giúp mưa tìm thấy mẹ.” Tiểu Khả nói với vẻ nghiêm trang.

Bỗng chốc, sự mệt mỏi của cả một ngày vất vả, nổi bực dọc vì trời mưa gió lập tức tiêu tan bởi câu nói ngây thơ của cô bé. Khi tôi loay hoay trong thế giới của tiền bạc, cái làm xúc động tận nơi sâu kín của tâm hồn lại chính là nụ cười trong sáng, những câu nói ngây ngô không đầu không cuối của Tiểu Khả.

Cũng có những lúc tôi xao lòng thực sự bởi những câu nói của Tiểu Khả, đại loại như: anh Hạo, buổi tối em có thể ngủ chung với anh không? Anh Hạo, chúng ta cưới nhau được không? Đương nhiên cô bé không hiểu cưới nhau là gì, sợ dĩ em biết đến chữ đó là bởi vì có lần tôi bảo, “Em không thể ngủ chung với anh được, chúng mình chưa cưới. Cưới rồi mới có thể ở chung bên nhau mãi mãi.”

Tôi gọi cô bé một cách âu yếm, Khả Khả; em gọi tôi một cách ngọt ngào, anh Hạo. Tôi thích nghe em nũng nịu, bằng đôi mắt thơ ngây, truyền đến tôi một cách chân thực nhất sự sùng bái của em với tôi.

Trong những lúc tôi chán chường, Tiểu Khả đóng rất nhiều vai trò, ở bên cạnh tôi, giúp tôi thư giãn. Điều đáng nói nhất là Tiểu Khả không giống như các cô gái bình thường hay làm điệu bắt tôi thề thốt chỉ yêu một mình em.

Tiểu Khả rất hay cười, có em cười là trời xanh đến đáng yêu.

Điều phiền phức duy nhất là thỉnh thoảng hết giờ làm việc về nhà, bị một bà hàng xóm kéo lại thì thầm, “Bạn gái cậu chơi với cháu tôi, làm cháu tôi phát khóc.”

Đinh Vĩ thường nói, cậu và cô em tớ cứ như đôi tình nhân.

Tôi rất ghét lối đùa đó, cảm thấy như là sự sỉ nhục đối với tôi.

Cô ta có đẹp đến mấy cũng là người bệnh, người điên.

Người điên không có tư duy, người điên không biết yêu.

Lúc này Tiểu Khả đang ngồi trên ghế dài ngoài đường, tay bưng cốc trà sữa nóng hổi, khuôn mặt non nớt bọc kín trong lớp áo, mũ nhung trắng như tuyết, giống như đóa hoa tuyết trinh trắng e ấp. Ai cũng sẽ tưởng Tiểu Khả

là bạn gái tôi, những ánh mắt ngưỡng mộ hướng vào tôi. Nhưng chỉ cần cô bé cất tiếng, họ sẽ lập tức thay đổi ý nghĩ.

“Anh Hạo nhìn này, em là con rồng lửa, em biết phun lửa!” Tiểu Khả dẫu môi nói, đầu lắc lư một cách ngây ngô. Tôi âu yếm véo mũi em, “Đúng là đàn thật”. Sau đó lại tự nhủ một cách đáng tiếc, “Nếu em không đàn có phải tốt biết mấy!”

Sau đó Tiểu Khả đứng lên, lặp lại từng chữ một cách kiên nhẫn: “Em không đàn, em chỉ ngốc thôi.”

Tôi không hiểu đàn và ngốc có gì khác nhau, vì sao cô bé lần nào cũng sửa lại câu nói của tôi, nghiêm túc như một cô giáo sửa lỗi cho học sinh.

Tôi hỏi Tiểu Khả hai cái đó có gì khác.

“Đàn là rất rất ngốc, ngốc thì chỉ ngốc một chút xíu thôi.” Tiểu Khả lại nói một cách thận trọng. Khi nói như vậy, cô bé có vẻ rất muốn giải thích, lông mày cau lại, mắt trợn lên, trà sữa từ miệng rớt xuống, tỏa ra không khí, đôi môi vừa uống trà nóng đỏ thắm, ướt át, đôi mắt trong veo êm đềm như mặt nước mùa thu... Lúc đó tôi xúc động mãnh liệt, muốn áp môi lên môi cô bé. Không nghĩ ngợi, tôi hôn lên môi Tiểu Khả.

Tôi ôm vai Tiểu Khả, nhẹ nhàng hôn. Đôi môi mềm mại trinh nguyên, tinh khiết như môi tình đầu trong truyền thuyết, hương trà sữa vương vấn quanh miệng chúng tôi.

Nỗi xúc động không thể kiểm soát khiến tôi hoảng sợ.

Lát sau, trái tim tôi vẫn đập thành thịch.

“Anh Hạo, có phải anh thích Tiểu Khả không, anh hôn Tiểu Khả đúng không?” Cô bé nhìn tôi nghi hoặc.

Tôi không nói.

Có lẽ em nhận ra, trong suy nghĩ của tôi, em không thể nào trở nên thông minh được, vậy là chuyển hướng, hỏi tôi: “Anh Hạo, con gái chỉ ngốc một chút, anh có thích không?”

Tôi ngớ người, không biết trả lời sao.

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ thích Tiểu Khả, ngốc nghếch không biết yêu, một cái kẹo cũng có thể dỗ đi chơi.

3. Khi mới đến Tam A, không nghe thấy tiếng cười không cần phiên dịch của Tiểu Khả, tôi cứ thấy trong lòng trống vắng.

Mẹ thấy tôi buồn, hỏi có bạn gái phải không.

Tôi lập tức nghĩ đến Tiểu Khả, nhưng lại lắc đầu theo bản năng. Sau đó bà mẹ tốt bụng của tôi lắng lắng thu xếp cho tôi làm quen với một cô gái nhà lành.

Đó là một cô gái xinh đẹp, hai mươi hai tuổi, nhanh nhẹn, trình độ cao đẳng, là nhân viên thu ngân trong một ngân hàng.

Nếu gặp mặt lần nữa, coi như thành công.

Lần gặp thứ hai, cô ấy dịu dàng bảo tôi, sau này chồng ở đâu cô sẽ theo đến đó. Tôi có thiện cảm với cô bởi câu nói đó. Mẹ rất thích cô ấy, bà thăm thì, tìm vợ phải tìm người như thế.

Thực ra trong tâm trí tôi luôn hiện lên hình bóng Tiểu Khả, cảm giác này khiến tôi bất an. Vậy là tôi cũng muốn nhanh chóng có bạn gái, để trong lòng được yên ổn.

Sau hai tuần ở lại Tam A, tôi phải trở về Trùng Khánh tiếp tục làm việc, tôi buột miệng nói với cô bạn mới, em về Trùng Khánh với anh đi, không ngờ

cô thẹn thùng gật đầu. Tối hôm đó, trên bãi biển Tam A, tôi đã hôn cô ấy, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Tiểu Khả.

4. Đôi môi Tiểu Khả mềm ngọt thoảng hương trà sữa.

Lần này trở về mang theo một cô gái, tôi sợ đối diện với Tiểu Khả, cô bé có thể xuất hiện trước cửa nhà tôi bất cứ lúc nào, thấy tôi đi với cô gái khác, cô bé sẽ phản ứng ra sao? Còn tôi giống như đi với người yêu gặp lại người tình cũ, tôi sẽ vô cùng khó xử.

Khi thím hàng xóm thấy tôi dắt theo một cô gái, thím nhìn tôi với ánh mắt như là tôi có vợ bé.

Đình Vĩ tỏ ra thông cảm với tôi, chỉ nói cô em tớ ngày nào cũng ngóng đợi cậu, sau đó không làm khó tôi nữa, cũng không mang Tiểu Khả đến nhà tôi nữa.

Chung sống với bạn gái, cảm thấy cuộc sống rất bình ổn, tôi cảm nhận một cách sâu sắc ngôi nhà của tôi trở nên ấm áp do có sự xuất hiện của người phụ nữ... bữa ăn vì thế mà ngon hơn, căn phòng sạch sẽ hơn. Thịnh thoảng bạn gái cũng cười giễu tôi, bảo, người yêu cũ của anh là một cô ngố phải không.

Cô ấy không thích bị véo mũi, không thích bóp vai cho tôi, có lúc tôi buột miệng gọi cô ấy là Tiểu Khả, cô có vẻ tức giận. Một tháng trời không gặp Tiểu Khả, nghĩ đến cô bé, tôi lại thấy lo.

Chính vào lúc tôi tưởng cuộc sống đã dần ổn định, một cú điện thoại của Đình Vĩ đánh thức tôi vào lúc sáng sớm, “Tiểu Khả có đến nhà cậu không?”

Cô bạn nằm bên, mắt lim dim uể oải nhìn tôi, theo dõi cử động của tôi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt diễm lệ của Tiểu Khả xuất hiện, nỗi nhớ nhung suốt một tháng qua bỗng như tan biến. Thực ra tôi muốn chạy đến véo mũi, ôm lấy cô bé.

Nhưng tôi đã không làm vậy, tôi sa sầm mặt, đứng chặn lấy cửa, giả bộ tức giận hét lên: “Em đến làm gì?”

“Anh Hạo... “Tiểu Khả sợ hãi, tôi vừa dứt lời, nước từ mắt em ứa ra, em rụt rè gọi tôi. Nhưng tôi biết nếu không làm vậy, nhất định Tiểu Khả sẽ bám riết lấy tôi.

“Mau về đi! Xem này, lại còn không chịu mặc áo khoác!” Tôi mềm lòng, giọng nói đã dịu, quay đầu nhìn thấy bạn gái, mình choàng áo khoác đứng ở cửa phòng, ra ý chờ đợi tôi giải thích.

“Anh Hạo, em đến tìm anh... “Giọng Tiểu Khả yếu ớt, nhẹ như tiếng muỗi kêu. Cái dáng người co ro, tủi thân của Tiểu Khả như dao cứa vào lòng tôi.

Tôi trấn tĩnh lại, nghiêm mặt, quát to: “Em cúp ngay, anh ghét em, lần sau không được đến tìm anh!”

Sau đó đóng sập cửa; trước khi cánh cửa sập lại, tôi còn kịp nhìn thấy hai giọt nước mắt to tròn như hai hạt đậu lăn trên má Tiểu Khả.

Tha thứ cho anh, Tiểu Khả.

Cô bạn gái nhìn tôi nghi hoặc, ánh mắt xa lạ, quay vào phòng không nói không rằng.

Hôm đó chúng tôi không ra ngoài, mỗi khi ghé mắt qua khe cửa, tôi vẫn thấy thân hình gầy gò của Tiểu Khả ngồi nép vào bậc cửa.

Điều tôi lo nhất là cô bé không mặc áo khoác.

Đến gần tối, hình bóng cô đơn của Tiểu Khả mới mất hẳn.

Suốt ngày cùng bạn gái xem ti vi, gần tối mới mở cửa đi mua ít đồ ăn. Trước khi bước ra ngoài tôi còn hỏi, bà xã, em thích ăn mặn hay ăn cay, sau đó chỉ cảm thấy toàn thân như đông cứng.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại hình ảnh Tiểu Khả người co rúm, chúi vào góc tường rét run cầm cập, lòng tôi lại trĩu nặng, đau như bị dao đâm.

Tiểu Khả mặc áo len màu vàng chanh, tóc rối tung, đầu ngả lên bậc cửa, ngủ, người vẫn run từng đợt.

Tôi gạt nước mắt, cúi xuống ôm lấy cô bé. Thấy mặt Tiểu Khả loang lổ những vệt nước mắt.

“Anh Hạo...” Bị đánh thức, Tiểu Khả nặng nhọc mở mắt, ánh mắt vẫn như ngây dại.

Tôi bế Tiểu Khả đặt lên ghế sofa, bảo bạn gái đun nước nóng tắm cho cô bé.

Cô ấy nhìn Tiểu Khả lâu bầu câu gì đó rồi đi vào trong.

“Anh Hạo, anh ghét Tiểu Khả phải không? Tiểu Khả ngốc, không ai thích Tiểu Khả.” Mắt đầm nước, Tiểu Khả nhìn tôi nói, giọng yếu ớt.

“Ai nói thế.” Tôi dỗ dành, giọng khản đặc đến nỗi chính tôi cũng phải giật mình. Tôi ôm Tiểu Khả vào lòng, ôm rất chặt, nhẹ nhàng vuốt mớ tóc rối bù, thấy toàn thân cô bé lạnh toát, lòng đau nhói. “Vậy anh có thích Tiểu Khả không?” Cô bé lại hỏi.

“Thích.”

“Nhưng Tiểu Khả rất ngốc.”

“Chỉ ngốc một chút thôi. Không sao!” Lúc đó tôi có cảm giác trong ngực có vật nặng đè lên, Tiểu Khả vẫn thẳng thắn nói cô bé thích tôi, còn tôi thì

né tránh.

Tôi ôm chặt Tiểu Khả, quên hẳn cô bạn gái.

“Anh Hạo, anh có cưới Tiểu Khả không? Cưới rồi sẽ mãi mãi không xa nhau.”

Lòng se lại, tôi xúc động, suýt bật ra lời ửng thuận.

Đúng lúc đó, từ phía sau vang lên tiếng quát tháo lạnh lạnh, “Cô là đồ đàn độn không biết xấu hổ, cô dựa vào đâu mà nói như vậy?” Cô bạn gái tôi xông ra, hét lên, tôi chưa kịp có phản ứng gì thì trên khuôn mặt non nớt tái xanh của Tiểu Khả đã hằn dấu năm ngón tay.

“Cô... “Tôi kinh ngạc không biết làm gì, Tiểu Khả run lấy bấy ngã chúi xuống ghế sofa.

Tiểu Khả nhìn cô bạn tôi, tôi tưởng cô bé sẽ khóc toáng lên, không ngờ Tiểu Khả đứng lên một cách kiên cường, chậm rãi nói với cô bạn tôi. “Tôi không phải là đàn độn, tôi chỉ ngốc thôi.”

Nước mắt cô bé lại trào ra, lòng tôi đắng chát.

“Đúng, tôi thấy cô không đàn độn tí nào, đàn độn thì đã không biết dụ dỗ đàn ông.”

“Đủ rồi, cô cút đi... “Tôi sảng giọng, tiếp đó là một tiếng “bốp” rõ kêu, lần này là trên mặt cô bạn gái.

“Anh... Anh đánh tôi! Anh bảo tôi cút?” Cô ta gào lên. “Chỉ vì cái con đàn độn này! Tôi đã vì anh mà bỏ công bỏ việc, bỏ gia đình đến đây, bây giờ anh bảo tôi cút chỉ vì cái con đàn độn này?” Cô ta vừa hét vừa chỉ mặt Tiểu Khả. Khi sức chịu đựng của tôi đã ở giới hạn cuối cùng, cô ta tung ra một “quả bom nguyên tử”: “Được, tôi đi, tôi sẽ mang theo đứa con của anh, tôi

sẽ cùng với nó nhảy từ trên lầu xuống, mất luôn 2 mạng, xem anh còn sung sướng được không!”

Quả bom nguyên tử nổ tung. “Cô nói gì?”

5. Tôi và bạn gái chuyển nhà, ngay lập tức và không một dấu vết.

Đinh Vĩ hết lần này đến lần khác gọi điện nói, em gái sắp phát điên, tôi không biết làm thế nào, đành chuyển công việc, thay số điện thoại.

Tiểu Khả chỉ là một người bị đao, không có tư duy, không biết yêu, lâu dần chắc sẽ quên tôi.

Sau đó không còn thấy Tiểu Khả nữa, có lần vô tình nghe người quen nói, Tiểu Khả bị tâm thần, đã bị đưa vào bệnh viện, sau đó nghe nói cô bé trốn viện ra ngoài, gần như mất trí.

Lòng áy náy không yên.

Ba năm trôi qua, con gái tôi đã gần hai tuổi, một lần đưa nó đi chơi, vô tình đi đến chốn cũ, tôi đi vào khu đó với linh cảm sợ hãi.

Từ xa đã nhìn thấy một thân hình con gái, gầy như que củi, ngồi bên khóm hoa, ngửa mặt nhìn trời, tay cầm con ốc biển, miệng lẩm bẩm tự nói một mình.

Trong đôi mắt trống rỗng tĩnh lặng ẩn chứa vẻ đợi chờ bướng bỉnh, giống như ngày xưa cô bé một mực bướng bỉnh thanh minh mình chỉ hơi ngốc.

Tôi bắt đầu run, nặng nhọc đến bên cô bé, “Tiểu Khả!”. Tôi gọi.

Cô bé chậm chạp quay đầu lại, không thể nhận ra khuôn mặt có còn đẹp hay không, giống như lần đầu nhìn thấy tôi, cô bé lại cười, nụ cười tinh khiết như ly nước chanh.

“Chỉ hơi ngốc thôi, có thích không, chỉ hơi ngốc thôi... “Cô bé lẩm bẩm, quay mặt đi, lại ngửa lên nhìn trời.

Ở đó mãi mãi là trời xanh, mây trắng, con ốc biển trong tay phát ra tiếng cười của biển.

Chương 5: Bầu Trời Màu Da Cam

Vẫn thích mở đầu bài viết bằng câu hôm nay thời tiết rất đẹp, trời xanh, mây trắng.

Nhưng có lúc lại thấy bầu trời màu da cam.

Khi bạn phát hiện bầu trời màu da cam, nhất định đó là lúc hoàng hôn.

Sau buổi tối, tôi ngồi bó gối ở sân bóng rổ, nhìn ánh dương sắp tàn và vô vàn những hình thù trên bầu trời tạo nên những đám mây cùng màu. Lúc đó nhất định không nên để cho các nhà văn dùng những con chữ phá vỡ sự tĩnh mịch vô biên của nó.

Nhưng hứng khởi là niềm vui lãng mạn.

Tôi đích thực là người lãng mạn, sống trong bầu không khí màu da cam, ngơ ngẩn trước bầu trời mênh mông, đắm mình trong những sắc màu mình vẽ ra.

Dịch SARS hoành hành khiến nhiều người sợ hãi, nhưng không phá vỡ màu sắc bầu trời lúc hoàng hôn, không làm cho màu da cam trở nên thâm thẳm. Tôi ngồi một mình cạnh sân bóng rổ, dùng cái đầu của mình suy nghĩ một số điều, lười nhác đến độ cảm thấy đó cũng là niềm vui.

Trường học bỗng chốc giống như tăng gấp đôi số người. Nguyên do là trường học đóng cửa, nội bất xuất ngoại bất nhập, cho nên số lượng các cặp tình nhân trong trường như tăng gấp bội. Nhà trường cấm ra vào thì tôi không ra ngoài, chỉ ngồi cạnh sân bóng rổ, đếm người qua lại, nhìn bầu trời da cam mỗi lúc một thêm đậm đặc.

Bạn trai tôi, Tiểu Cố, vẫn là người bạn rận. Anh không thích tôi lười biếng. Tôi cũng không biết anh bận những gì. Khi gặp nhau anh nói rất nhiều, tôi

hầu như không nói, tính cách ở hai thái cực, phản ánh tình yêu của hai chúng tôi: phẳng lặng, không ly kỳ tươi rói, sinh động, tự do.

Cố vẫn nói tôi là người không bao giờ sáng tạo, chỉ xuất hiện ở ba địa điểm cố định: phòng ở, nhà ăn, và sân bóng rổ, lại ngay gần chỗ người ta ném bóng. Anh nói, tiểu thư, liệu em có thể đổi mới một chút, hoặc có ý thực tự bảo vệ một lúc không, lần nào cũng ngồi lì ở đúng chỗ có tỷ lệ bị bóng đập vào đầu cao nhất. Lúc đầu khi anh phàn nàn tôi không có đầu óc sáng tạo, thì tôi không tin, nhưng anh cứ ra rả nói hết lần này đến lần khác; nói mãi, cuối cùng tôi cũng tin: tôi đúng là người thiếu sáng tạo.

Tôi còn là một người bướng bỉnh; bằng chứng là lần nào tôi cũng ngồi đúng một vị trí trên sân bóng rổ, gần chỗ bóng rơi.

Cố nói nửa đùa nửa thật, sau khi thấy tôi không phủ nhận, anh lại thêm một câu, “Chắc chắn là đúng rồi!”.

Thực ra Cố là một người hẹp hòi, hay ghen, khi ghen, không được tôi giải thích thỏa đáng, anh thường bảo tôi không quan tâm đến anh, sau đó cứ hỏi đi hỏi lại, “Có quan tâm đến anh không?”.

Có quan tâm hay không có thể dùng ngôn từ chứng tỏ sao?

Cố nói, vậy em hãy dùng ngôn ngữ cơ thể trả lời anh đi, em gật đầu hoặc hôn một cái.

Những câu triền miên vớ vẩn như vậy tôi không mấy quan tâm, tôi bỏ đi, để lại một mình Cố đang cười ha hả.

Tôi có rất nhiều bộ quần áo, có lúc cho bạn bè mượn vài bộ. Cố thường nổi sung lên, bảo tôi cố tình tạo ra những phiên bản “của mình”, làm anh hoa mắt, khiến anh nhận nhầm người, khiến anh bỏ qua bao nhiêu đối tượng theo đuổi. Anh nói, đồng chí Tiêu Duy này, đồng chí đừng cho người khác mượn quần áo nữa! Tôi mắng anh vô vị.

Cố đúng là thích làm những việc vô vị. Tôi và anh ở cùng một dãy nhà, cạnh phòng nhau, cách một bức tường ngăn. Hơn nữa, đầu giường sắt của chúng tôi lại đối nhau, bên này gõ đầu giường, bên kia có thể nghe thấy. Vậy là anh chàng vô vị đề nghị mỗi buổi tối gõ ba lần có nghĩa là “Em/anh yêu anh/em.”

Ấm hiệu này cũng do Cố nghĩ ra.

Có lúc sáng sớm gặp nhau, Cố lại hỏi một cách bí mật: “Em đoán xem, ba tiếng gõ của anh tối qua có ý nghĩa gì?”

“Chẳng phải là ‘anh yêu em’ sao?”

“Không phải, em tưởng ai cũng thiếu sáng tạo như em hả?”

“...”

“Đoán lại!”

“Ngày mai gặp?”

“Ngốc ạ! Thôi được rồi, có lẽ để ngày mai em cũng không đoán ra được, hà hà, có muốn biết không, năn nỉ anh chưa?”

Tôi bỏ đi.

“Này, không năn nỉ thì thôi, anh nói đây này, ba tiếng gõ ấy có nghĩa là ‘bà vợ tốt’ hà hà.”

“Hà hà cái gì?”

“À, thế còn ba tiếng gõ của em nghĩa là gì? Anh không chịu được những câu không hay đâu nhé. Nói thật đi, có phải em mắng anh ‘thùng nước gạo’ hoặc là ‘đồ chết tiệt’ đúng không?”

“Em không mắng anh, em chỉ định nói ‘em ngu đây’!”

“Ừ, anh biết! Ngốc như em không biết nói những lời yêu đương.”

Tôi không đáp, lẳng lặng bỏ đi, cảm thấy Cố không chỉ vô vị mà còn thô lỗ.

Tôi có dáng đi không đẹp, hơi vòng kiềng. Ai cũng bảo dáng đi của tôi xấu. Chỉ có Cố không nói gì. Anh ấy nói, cứ hoang dã như vậy lại tốt, chỉ có lúc đi mới thấy em sôi nổi một chút. Thế là mỗi khi vào nhà ăn, tôi lại phải chạy tới, chạy lui: bê thức ăn, lấy bát đũa, còn anh ta cứ ngồi khoanh tay trước ngực, nheo mắt nhìn tôi cười. Anh bảo tôi, Tiểu Duy, anh khen dáng đi của em là sự động viên tinh thần rất lớn đối với em, cho nên em phải phục vụ vô điều kiện suốt bữa ăn cho anh.

Có lúc Cố cũng rất phóng túng, lại có cô bạn gái lắm lì như tôi, nên mọi người đều nói tôi không hợp với Cố. Thế là có nhiều cô gái dạn dĩ tiếp cận anh, họ cảm thấy họ phù hợp với anh hơn tôi.

Cố không hoan nghênh cũng không cự tuyệt các cô này, chỉ có điều vào các buổi tối vẫn nghe ba tiếng gõ coong coong coong của anh.

“Coong, coong, coong.”

Cố đang nói với tôi, tôi không đoán được anh lại muốn nói những gì.

Cố hỏi tại sao không thèm để ý đến những cô gái theo đuổi anh, tôi trả lời lạnh tanh, “Tin anh!”

Cố có vẻ rất cảm động, thể hiện ở cái ôm và nụ hôn dưới trăng.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy (đúng hơn là chú ý) đến Cố là ở phòng đọc của thư viện.

Thực ra tôi không phải là người hướng nội, càng không phải loại người đa cảm suốt ngày mơ mộng. Khi vui hoặc buồn, tôi đều thích sự ồn ào, thích

chen chúc trong đám đông, không khí nào nhiệt. tôi cũng thích yên tĩnh, khi tâm trạng không tốt không xấu.

Lần đó tôi ngồi ở phòng đọc của thư viện, tâm trạng không tốt không xấu, phòng đọc là nơi yên tĩnh nhất trong trường.

Tôi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn thấy Cố.

Hôm đó, Cố mặc khá thoải mái, lại vừa nhuộm tóc thành màu da cam, trông chẳng ra Tây cũng chẳng ra ta, chẳng hợp chút nào với không khí của phòng đọc. Tôi thấy gã không hề chuyên tâm đọc sách, đầu ngả sang một bên, tay lật giở một cách uể oải, vẻ mặt lạnh lùng, phờ phạc, thỉnh thoảng lại nhướng mày.

Tôi để ý thấy anh liên tục dùng lưỡi liếm môi, đến nỗi khiến cho cặp môi mỏng đỏ mọng và trơn nhẫy, phát hiện ra đó là một đôi môi rất đẹp. Thậm chí có thể nói là hoàn mỹ.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, rồi tự ngắm mình, tỏ vẻ nghiêm trang như một nhà nghiên cứu.

Chẳng ai nói gì.

Lát sau, anh đứng dậy trả sách, rất vô tình, đúng lúc anh cúi xuống, tôi nhìn thấy cái quần trong của anh phía dưới cái thắt lưng lỏng lẻo.

Quần trong kẻ caro màu da cam, xấu đến nỗi ai nhìn cũng không thể quên. Do cái quần quá xấu nên tôi nhớ, nhân tiện nhớ luôn chủ nhân của nó. Đến nỗi sau này khi nhìn thấy những vỏ túi đựng bánh ngọt có màu tương tự vớt trên mặt đất là tôi lại tưởng quần trong của Cố.

Tối hôm sau, tôi lại một mình ngồi ở sân bóng rổ, gần chỗ lưới bóng.

Cố đạp xe lướt tới, dáng vẻ điệu nghệ, anh vốn thích thể hiện, thích chơi trội, luôn thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Anh đến tìm tôi, anh nói, tiểu thư, cô đang buồn chán phải không, lên xe, tôi đèo đi chơi mấy vòng. Giọng anh khiêu khích như ra lệnh, nhưng có thể coi là có hiệu quả, tôi hấp tấp trèo lên xe.

Anh đạp rất nhanh, dưới ánh đèn đường màu da cam, cảm giác như đang bay trên biển, bất giác tôi vòng tay ôm eo anh.

“Sợ hả? Có cần giảm tốc độ?”

“Không cần.”

“Hôm nay đá bóng xong chưa tắm, thật ngại quá, mùi mồ hôi, ha ha.”

“Không sao, có thể quen.”

“Tiểu Duy, cô to gan thật!”

“Thường thôi.”

“Sao cô không hỏi tại sao tôi biết tên cô?”

“Có gì đáng hỏi! Anh hỏi dò chứ gì?”

“Tự tin vậy sao? Tôi rất thích các cô nàng tự tin. Hôm qua cô nhìn tôi mười mấy phút, bị tôi phát hiện mới vội vàng đỏ mặt quay đi, tôi cảm thấy cô rất khác người.”

“Thực ra tôi không phải thế, tôi rất bình thường.”

“Ha ha, tôi tin vào trực giác của mình. Cô thấy con người tôi thế nào? xin nói ngay tôi không phải là kẻ xấu.”

“Quần trong của anh quá xấu.”

Ngày thứ ba khi tôi lại ngồi ở sân bóng rổ, đúng vị trí hôm trước, thì bên cạnh tôi, đã thêm một kẻ lăm điều.

“Này, các cậu là gì thế, bóng suýt rơi trúng đầu bạn gái tôi đấy!”

“Này, cố tình hả, sao cứ ném bóng vào đây!”

“Đi đi, ra chỗ khác mà chơi, ở đây có người muốn nghỉ ngơi.”

...

Mấy gã chơi bóng rổ không biết nói sao.

Lúc đó, mặt trời sắp lặn, chỉ còn những tia nắng tàn dư cuối cùng. Không nóng, không lạnh, rất ấm áp. Cố ngồi cạnh tôi, mặc áo tình nhân giống tôi, nói luyên thuyên như mọi ngày.

“Này, Tiểu Duy, em có nghe anh nói không đấy?”

“Có, anh nói đi.”

“Em thấy chúng mình có hợp nhau không?”

Anh lại liền thoãn, vẻ mặt nghiêm túc trên khuôn mặt ngang tàng bất cần của anh nom rất buồn cười. Tôi lại nhìn lên bầu trời, bầu trời màu da cam, chói mắt.

“Màu da cam và bầu trời có hợp nhau không?”

“Cũng được, sao?”

“Màu da cam chói rực như vậy, bầu trời lại rất êm đềm, chúng có hợp nhau không? Chẳng phải rất tốt đẹp sao?”

“À, đúng rồi.” Cố tỏ vẻ phấn khích chưa từng thấy. “Màu da cam và bầu trời, anh với em...Anh hiểu rồi, Tiểu Duy!”

Chúng tôi nhìn nhau cười, anh nhẹ nhàng cầm tay tôi, tôi nghĩ, tôi sẽ mãi mãi trân trọng phút giây này, mãi mãi ...

Hôm qua tôi lại đến phòng đọc thư viện, Cố miễn cưỡng đưa tôi đi. Hôm trước anh không tìm thấy cuốn Lưu tình hồ điệp kiếm đang đọc dở, anh nổi cáu, bị bà thủ thư mắng một trận, anh tức giận thề không bao giờ bước chân vào phòng đọc nữa.

Tôi biết ngày mai anh vẫn sẽ đến, tôi tin anh, giống như ngôn ngữ tình yêu trong ba tiếng gõ đầu giường mỗi đêm, nó cũng tương mới như mỗi lần gặp nhau chúng tôi lại ôn lại kỉ niệm lần đầu gặp gỡ.

Chương 6: Người Giúp Việc

1. Hôm vợ tôi qua đời, trời đổ mưa. Mưa to... rồi bé dần.

Đứa con trai mới chưa tròn nửa tháng tuổi không khóc, nó còn chưa biết đau buồn, chỉ toét miệng cười. Tôi nhìn con trai, cũng không khóc, tôi đã mất đi bản năng đó.

Nhưng ông trời đã khóc nước nỡ.

Thời gian này, Mễ Lan đi đứng khẽ khàng, chân tay gượng nhẹ giống như người có tội, chỉ một tiếng ho nhẹ của tôi cũng làm cô ta giật mình hoảng hốt.

“Cho Mễ Lan nghỉ việc đi, nhà này không cần bảo mẫu nữa.” Tôi liên tục thúc giục mẹ.

Mẹ tôi tức giận, quát, “Thằng bé mới được mười mấy ngày, không có Mễ Lan làm sao mẹ xoay xở được? Một mình mẹ làm sao cho ăn uống, giặt giũ?”

“Có thể thuê người khác!”

“Người khác mẹ không yên tâm!” Mẹ quay mặt đi, vẻ rất kiên quyết.

“Mẹ, mẹ bảo con...” Tôi liếc xuống bếp, đúng lúc bắt gặp ánh mắt rầu rĩ của Mễ Lan, “Mẹ bảo con làm sao đối diện được với con người độc ác này?” Tôi chỉ Mễ Lan phẫn nộ gào lên.

“Bành Gia! Con nói bậy gì thế?” Mẹ kinh ngạc đi đến trước mặt tôi.

“Cô ta chính là hung thủ! Chính cô ta đã giết chết Niệm Niệm! Nếu mẹ tiếp tục để cô ta ở lại nhà này, thì con sẽ ra đi.” Nói đoạn, bất chấp mẹ ngăn cản, tôi bước ra cửa.

Bỗng đứng sững lại, Mễ Lan đã quỳ trước mặt tôi.

“Xin anh đừng giận, anh cứ đánh em, nhưng đừng đuổi em. Chờ thằng bé được nửa năm, em sẽ đi, được không, em xin anh...”

Mễ Lan cúi đầu, giọng cầu khẩn van nài, nước mắt lã chã rơi xuống nền.

Tôi quay người bỏ đi, không muốn nhìn khuôn mặt van nài của cô ta, mà lại là khuôn mặt đẹp.

Đẹp đến nỗi khiến người khác phạm tội.

Mễ Lan thường bế đứa trẻ, nhìn tôi, cười dịu dàng, khẽ hát ru, giọng trong vắt, êm như nước nguồn.

Có lúc nhìn đôi mắt dịu dàng e lệ của Mễ Lan, tôi lại hoang mang, lại nghĩ đến đêm hôm đó, cũng ánh mắt dịu dàng, ngoan ngoãn, e lệ như vậy, Mễ Lan đã hiến dâng cho tôi.

Nhiều lần tôi bực mình vì cái cách cô ta bảo vệ thằng bé như một người mẹ, bởi vì cô ta không có tư cách. Thằng bé rất đẹp, nhưng không có nét nào giống vợ tôi, trong lòng thật vô cùng hổ thẹn.

Nhưng tôi cũng không nhắc lại chuyện cho Mễ Lan nghỉ việc nữa.

Cái chết của vợ tôi hầu như không ảnh hưởng đến cuộc sống của mẹ tôi, bà đã nhanh chóng tìm thấy niềm vui bên thằng cháu nội kháu khỉnh.

Một hôm, bà khen thằng bé giống tôi, tôi bất giác liếc sang Mễ Lan, đúng lúc cô ta cũng đang nhìn trộm tôi, bốn mắt gặp nhau, khuôn mặt thon nhỏ của Mễ Lan thoáng ửng hồng. Tôi ho khan một tiếng, bỏ ra ngoài.

Tôi dần dần tiếp nhận Mễ Lan, thỉnh thoảng có việc sai bảo, tôi gọi cô ta, cho phép cô ta cùng ngồi bàn ăn với chúng tôi.

Nhưng nỗi đau giống như cái gai trong lòng tôi, không thể nhổ được. Mỗi khi chạm nhẹ lại nhói buốt.

Thằng bé đã cai sữa, bắt đầu bi bô tập nói. Khi cái miệng xinh xắn của nó bập bẹ tiếng “bố bố” đầu tiên, tôi cảm động xuýt rơi nước mắt.

Mẹ bảo, đó là công sức của Mễ Lan suốt một tuần lễ. Ngày nào nhân lúc tôi đi làm cũng kiên trì dạy thằng bé tập nói.

Tôi nhìn Mễ Lan, đôi mắt đẹp luôn nhìn xuống của cô ta khi cười giống như vầng trăng thượng tuần.

Lúc đó tôi đang say sưa trong tự hào và thỏa mãn của người làm cha, nhất thời quên đi sự thù địch với Mễ Lan. Có lúc thậm chí tôi còn đặt tay lên vai cô ta, bảo thằng con “gọi mẹ đi”.

Vừa dứt lời, cả hai đều ngậy ra, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, duy có thằng bé không biết gì, chỉ biết khua bàn tay bụ bẫm của nó, miệng phun nước phì phì, gọi “bố! bố!”.

2. Hai năm trôi qua, thằng bé không thể rời khỏi Mễ Lan. Điều nó thích nhất là khanh khách cười, nhảy từ lòng tôi sang lòng Mễ Lan.

Thằng bé gọi tôi là bố, gọi mẹ tôi là bà nội, gọi Mễ Lan là cô. Không khí trong nhà lại đầm ấm như xưa.

Gần đây mẹ tôi lại rụng thêm hai cái răng, bà sợ hãi nhận ra rằng mình đã già đi nhiều và bắt đầu lo cho đoạn đời còn lại của tôi. Mẹ không chỉ một lần ghé tai tôi nói, “Mễ Lan là cô gái tốt.”

Tôi hiểu ý của mẹ, chỉ có điều, mỗi buổi sáng, vừa mở mắt đã thấy bức ảnh cười, vợ tôi âu yếm nép vào tôi, giống như đóa hoa hồng được tạo tác từ hạnh phúc, đôi mắt dịu dàng âu yếm. Cái nhẵn tôi tặng cô ấy vẫn để ở đầu giường, hai năm rồi, vẫn lấp lánh tình yêu chung thủy.

Một hôm đi làm về, không thấy cái nhẫn đâu, tôi nhảy vào phòng khách, bắt gặp ánh mắt hốt hoảng của Mẹ Lan.

“Mẹ có thấy chiếc nhẫn con tặng Niệm Niệm đâu không?” Tôi xông đến trước mặt mẹ, hỏi dồn.

“Mẹ không biết, hỏi Mẹ Lan...” Mẹ tôi nói. Ánh mắt tôi chuyển sang Mẹ Lan, lúc đó cô ta đang ngồi cạnh thằng bé, vẻ hết sức sợ hãi, hai bàn tay bối rối đan vào nhau.

“Cô có thấy cái nhẫn của tôi không, cái nhẫn vẫn để ở đầu giường ấy?” Tôi sa sầm mặt, áp sát cô ta.

“Em...Em không biết...” Cô ta run run đứng lên, toan bỏ đi.

Nhưng bộ dạng của cô ta khiến tôi càng nghi ngờ. “Đưa ngay cái nhẫn ra đây!” Tôi chộp lấy ngay tay cô ta, trộn mắt quát.

“Ái, đau, buông em ra...” Mẹ Lan mặt khiếp sợ, hoảng hốt nhìn mẹ tôi cầu cứu.

“Mế Lan! Nói ra đi! Nói thật đi, mất rồi, không tìm thấy, Bành Gia cũng chỉ mắng một tí thôi...” Mẹ đứng dậy nói.

“Là em...” Mẹ Lan cuối đầu, mãi mới ấp úng được một chữ.

“Cô lấy thật ư?” Tôi không dám nhìn khuôn mặt chất phác ấy. “Đó là vật kỉ niệm của vợ tôi, ngày thường cô ấy cũng không dám đeo, vậy mà cô...”

“Em...” Mẹ Lan dường như muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị tôi túm áo xô xuống đất. Đầu va vào bàn, ấm chén lăn lóc, tiếng vỡ loảng xoảng, át cả tiếng kêu của Mẹ Lan.

“Nói! Cô giấu chiếc nhẫn của tôi ở đâu?” Tôi xông đến, áp sát tay cô ta, hét lên như sấm: “Mẹ kiếp, nói đi, cô để nó ở đâu?”

“Em không biết...Em không biết...” Mễ Lan lăn lộn trên sàn.

Tôi không thể nào kiềm chế được phần nộ, sau mỗi tiếng “không biết” của Mễ Lan, tôi lại đá vào người cô ta một cái.

Vừa rồi khi ngã đập đầu vào cạnh bàn, máu từ đầu đã chảy xuống đầy mặt, lại liên tục bị đá, Mễ Lan dường như sắp ngất xỉu, không động đậy. Nhưng miệng vẫn một mực “không biết, không biết”

Đánh mấy cũng chỉ một câu “không biết, không biết” khiến tôi như bị trêu tức, càng muốn ra tay mạnh hơn.

Thằng bé đứng lên khóc không thành tiếng.

Mẹ không đành lòng, chạy đến giữ lấy tôi: “Đừng đánh nữa, định đánh chết người ta hay sao?”

“Con đàn bà xấu xa này đã hại chết Niệm Niệm, bây giờ lại ăn cắp đồ của cô ấy! Hôm nay con nhất định phải giết cô ta!” Mắt đỏ ngầu, tôi hung bạo nói, lại đá vào lưng Mễ Lan. Cô ta chỉ “hự” một tiếng rồi ngất đi.

“Đừng đánh nữa! Nhẫn không phải Mễ Lan lấy!” Mẹ đột nhiên bật khóc.

“Cái gì?”

“Thằng bé cầm chơi rồi ném ra ngoài ban công...” Mẹ vừa khóc vừa nói.

“...”

Lúc đó, tôi chỉ thấy đầu choáng váng, tai ù.

“Mẹ biết con coi trọng chiếc nhẫn đó, mẹ sợ con đánh thằng bé, nó bé như vậy làm sao chịu nổi!”

Tôi nhìn Mễ Lan nằm bất động trên sàn. Người co quắp, tóc sổ tung rũ rượi, mặt đầy máu, xung quanh la liệt những mảnh chén vỡ... Từ từ cúi xuống, chạm vào cô ta, Mễ Lan lập tức co người một cách bản năng.

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt, sau đó run người bế xốc Mễ Lan lên.

“Đừng đánh thẳng bé...” Mễ Lan hé mắt nói yếu ớt.

“...”

Trong cổ họng tôi có một cục đá chặn đứng, không nói được.

Cô gái đáng thương, tại sao cô lại bảo vệ con tôi, để đến nỗi bị đánh tàn tạ thế này. Nhưng ngoài ân hận, tôi không biết làm gì khác.

Tôi muốn nói lời xin lỗi, nhưng không tài nào nói ra được; thật khó nói như vậy với một cô bảo mẫu, một người giúp việc.

Mẹ và con trai tôi co rúm bên cạnh tôi, cả hai đều khóc.

Tôi lặng lẽ đưa Mễ Lan đến bệnh viện, lòng nặng trĩu buồn phiền.

Bốn ngày sau Mễ Lan xuất viện, khi tôi đến đón, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, cô ta vẫn mơn mớn như đóa hoa.

Tối hôm đó tôi uống một ít rượu vang, gọi Mễ Lan đến phòng riêng, ôm cô ta, lòng tràn ngập thương xót. Mễ Lan lòng thẹn thùng, vui sướng, người căng thẳng, run run.

Tất cả dường như giống hệt cái đêm ba năm về trước, cũng ôm hôn, cũng âu yếm, đôi mắt Mễ Lan cũng như có men rượu, cười e thẹn, ngay cả trắng cũng phủ lên mái nhà ánh sáng mượt như nhung.

Cũng cái nhìn chăm chú của vợ tôi, chỉ có điều hồi đó cô ấy đi công tác nước ngoài, bây giờ cô ấy ở thiên đường.

3. Hôn lễ với Mễ Lan hết sức đơn giản, đưa hộ khẩu đến ủy ban nhận giấy chứng nhận kết hôn, coi như thành vợ chồng. Thậm chí nhẫn cưới cũng không có, Mễ Lan nói tiết kiệm là tốt, tôi cảm thấy có lỗi với vợ trước. Không thể hình dung khi trao nhẫn, cùng một lời thề lại nói với hai người đàn bà.

Năm đó tôi ba một tuổi, Mễ Lan hai mươi.

Kết hôn xong, nhận ra Mễ Lan có tâm sự riêng, gặng hỏi mãi mới ấp úng, “Có thể bảo thằng bé gọi em là mẹ không?”

Tôi bật cười, nhưng lại thấy đau lòng.

Thằng bé dường như không quen phát âm tiếng “mẹ”, Mễ Lan kiên trì dạy, nhưng nó vẫn gọi là cô. Về sau chán không muốn dạy nữa.

Tôi nói, em quá nuông chiều nó, Mễ Lan cười dịu dàng, “Chỉ cần nó vui là được!”

Mễ Lan luôn chứng tỏ thân phận người giúp việc của mình, có lúc tôi thực sự không biết thế nào với cô ta.

Tất cả dường như không có gì thay đổi. Tôi đi làm việc kiếm tiền, Mễ Lan ở nhà chăm sóc mẹ và con trai, làm việc nhà. Con trai lớn dần, mẹ mỗi ngày một già.

Tôi chưa bao giờ đưa Mễ Lan ra ngoài, chẳng ai biết Mễ Lan là vợ tôi.

Lúc đầu là do tôi cảm thấy có lỗi với vợ trước, về sau nhận thấy cái vẻ hạ nhân bẩm sinh của cô ta có gì đó rất thấp hèn, cô ta dường như chẳng có một chút tự tôn, cả đời chỉ quen hầu hạ phục vụ người khác, ngay đến gã trai chuyên đưa nước cũng cảm thấy cùng đẳng cấp với cô ta, có thể trêu chọc, đùa cợt với cô ta.

Cho nên trong nhà chỉ thêm một tờ giấy chứng nhận kết hôn, con tôi vẫn là con tôi, người giúp việc vẫn tận tụy với chức trách của mình.

Thấm thoát con trai đã lớn, vào tiểu học rồi trung học, có bạn bè riêng. Bọn trẻ thường sĩ diện, bạn bè đến nhà chơi, thằng con tôi không hề nói Mễ Lan là mẹ nó.

“Mẹ cậu trẻ thế!” Bạn nó hỏi.

“Không, người giúp việc đấy. Mễ Lan, lấy nước!” Thằng con nói.

Tôi đứng bên nhìn Mễ Lan, cô ta chỉ lặng người trong giây lát, rồi lẳng lặng đi lấy nước, lúc từ nhà bếp đi ra, mặt mũi đã tươi cười, hồ hởi nhìn bọn trẻ ăn uống, không dám nói gì, rồi lẳng lặng đi ra.

Không biết tôi không ngủ cùng Mễ Lan từ bao giờ, bởi vì mỗi lần gần gũi cô ta, cái vẻ nhẵn nhụi, phục tùng kẻ dưới của cô ta khiến tôi mất hết mọi hứng thú.

Hôm mẹ tôi qua đời, tôi đã say một trận ra trò. Mẹ là người hiểu tôi nhất, mẹ nói: “Bành Gia! Chẳng lẽ mẹ đã sai?”

Nói xong, mẹ nhắm mắt xuôi tay.

Tôi biết cái mà mẹ định nói là gì, tôi nhìn Mễ Lan, lúc đó cô ta đang cầm cái lau nhà.

Tôi cũng không biết là đúng hay sai.

Khi đã say mèm, tôi loạng choạng vào phòng ngủ, không thấy bức ảnh cưới đã treo mười mấy năm trên tường đầu nữa, tự dừng sức tỉnh, định thần nhìn lại, thấy Mễ Lan đang cầm bức ảnh không biết định làm gì. Tôi có cảm giác cô ta sẽ làm chuyện gì hạ nhục Niệm Niệm.

Trong lúc tức giận, tôi xông tới tát cho cô ta một cái, “Ai cho cô động chạm linh tinh!”

Mễ Lan bị đánh đau đầu kêu toáng lên, né người sang một bên, lúc đó tôi mới nhìn thấy tay kia của cô ta cầm một cái giẻ lau.

“Xin lỗi, em chỉ lau sạch bụi, nhiều bụi quá.” Mễ Lan cúi đầu ấp úng, dáng vẻ như cô dâu bị bắt nạt.

“À, thì ra là vậy. Cô nói xin lỗi cái gì?” Tôi ngồi xuống mép giường, gặng hỏi.

“Không...không biết...”

“Cô...cút...cút!” Tôi gầm lên, chỉ tay ra cửa.

Mễ Lan không nói gì, cầm cái giẻ lau định bỏ đi.

“Mễ Lan...”, tôi khó nhọc cất tiếng, mắt không nhìn cô ta. Khi Mễ Lan đi đến gần cửa, tôi nói chậm rãi, đầy tuyệt vọng: “Cô không biết nắm bắt hay sao, cô chỉ chờ sự bố thí của người khác phải không?”

“Nắm bắt cái gì?” Mễ Lan ngơ ngác, giọng run run hỏi.

“Hạnh phúc của cô, lòng tự trọng của cô!”

“Em đã sai...Anh muốn đánh đuổi em phải không? Xin anh đừng đuổi em. Hãy để em ở bên anh và con, em sẽ không dám động vào bức ảnh nào nữa, chỉ cần anh không đuổi em, anh muốn em làm gì cũng được!” Mễ Lan nghẹn ngào, nước mắt như mưa rồi quỳ sụp xuống.

Tôi còn có thể nói gì đây, tôi còn hy vọng sự giao lưu chia sẻ nào nữa, làm sao để cứu vãn?

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt, xua tay ra hiệu, bảo cô ta đi ra.

Có lẽ tất cả đã sai lầm ngay từ lúc bắt đầu.

3. Khi tôi để đơn ly hôn trước mặt Mễ Lan, cô ta kinh ngạc, hoảng hốt.

Đầu tiên là khóc, nước mắt đầm đìa, cứ như là đã vay nước của Long Hải Đông Vương, sau đó quỳ lạy, van xin, nhận lỗi.

Tôi hỏi, cô sai chỗ nào.

Cô ta ngây người không nói, chỉ lắc đầu, một mực, “Đừng đuổi em! Đừng đuổi em!”

“Mễ Lan, cô có yêu tôi không?” Tôi lại hỏi.

“Chỉ cần cho em ở lại đây, em chỉ muốn ở lại đây!” Mễ Lan vừa khóc vừa nói, người khác nghe nhất định sẽ mỉm lòng.

Nhưng lòng tôi đã chai sạn.

Tôi chỉ hỏi cô ta có yêu tôi không, đây là tình cảm cơ bản nhất của vợ chồng, chỉ cần cô ta nói một tiếng yêu hoặc gật đầu... nhưng cô ta không hiểu, cô ta chỉ biết phục tùng, chỉ quen ngược nhìn người khác mà không biết thực ra cô ta cũng cao như mọi người.

“Chúng ta ly hôn thôi, không phải tôi đuổi cô, cô có thể tìm cuộc sống mới, tôi cũng vậy.” Khi đã bình tĩnh lại, tôi kéo cô ta đứng dậy, nói nhẹ nhàng.

“Không! Không! Không! Em không cần cuộc sống mới, như thế này là tốt lắm rồi, em không cần gì nữa, thật mà...”

“Nhưng tôi cần! Tôi cần một người vợ, chứ không phải là người giúp việc! Tôi cần sự giao lưu tình cảm về tâm hồn, cô hiểu không?”

“Vậy anh có thể đi tìm người phụ nữ anh thích, chỉ cần cho em ở lại...” Mễ Lan lao đến nắm áo tôi.

“Cô định bức chết tôi hả?” Sự kiên nhẫn của tôi hoàn toàn tiêu tan. Quả thực không thể nói gì với cô ta.

Cuộc sống như vậy sẽ làm tôi phát điên. Tôi tức giận giật cửa lao ra ngoài.

Sau lưng là tiếng kêu khóc của Mễ Lan, “Em sai rồi, đừng đuổi em”.

Giống như bị một người điên rượt đuổi, tôi chạy thục mạng.

Nghĩ tới vợ trước của tôi, người tôi yêu nhất, tôi muốn đi tìm cô ấy.

Tôi đứng giữa đường, tôi biết trong tích tắc tôi có thể gặp được Niệm Niệm, chỉ cần tôi đứng yên.

Một chiếc xe tải lao đến, tôi nhắm mắt chuẩn bị đối diện với tử thần, nhưng chỉ thấy tiếng gió rít bên tai và một tiếng quát thô bạo, “Muốn chết hả?”

Mở mắt thấy chiếc xe đã lướt qua.

Lúc đó tôi nghĩ đến con trai, nó sắp tan học, con trai về nhà sẽ tìm tôi, sau này thi đại học còn cần tôi giúp đỡ, con tôi sẽ kết hôn, sẽ tìm một cô dâu như thế nào, cháu nội tôi sẽ giống ai... ham muốn sống bỗng trỗi dậy.

Vừa lúc đó, một chiếc taxi lao đến, tôi vội né sang bên, người toát mồ hôi

Suýt thì tôi đã mất mạng trong tích tắc, một sinh linh sống, bất giác cảm thấy kinh hãi.

Lại nghe đằng sau có tiếng phanh chói tai...

Thực ra bi kịch đã nảy sinh ngay từ lúc đầu: vợ tôi, Niệm Niệm, không sinh con được, mẹ tôi lại cần cháu nói dối, thấy cô giúp việc khỏe khoắn, nhanh nhẹn, nhân lúc vợ tôi đi công tác nước ngoài, bà bí mật sắp kế hoạch mượn người đẻ mướn, khi vợ tôi trở về, con của tôi và người đàn bà khác đã sắp đầy tháng, trong lúc đau buồn tuyệt vọng, Niệm Niệm uống thuốc tự vẫn.

Đứa con là máu thịt của người mẹ, vì vậy cô giúp việc lo sợ nhất là bị đuổi đi.

Không thể nói rằng chết đi là lương thiện, nhưng kì thực, sống, đôi khi quá bi đát.

“Con trai, con tan học chưa?” Tôi gọi điện thoại cho con trai.

“Con đang trên đường về, sắp về đến nhà rồi ạ, có chuyện gì vậy bố?”

“Con đến bệnh viện Tây Nam ngay, bố đợi con ở cổng”.

“Bố, bố ốm phải không, có chuyện gì vậy?”

“...”

Con trai vội đến bệnh viện, gặp mặt cô lần lần cuối – lúc tôi tránh chiếc xe tải, Mễ Lan tưởng tôi muốn chết, lao ra cứu tôi.

Tôi tránh được còn cô ta nằm trong vũng máu, dưới ánh nắng chiều, chiếc váy màu xanh của Mễ Lan đỏ thẫm, đỏ đến choáng người.

Bác sĩ nói với tình trạng vết thương như vậy, nạn nhân có thể chết tại chỗ, dường như Mễ Lan đang cố chống chọi bằng một nghị lực phi thường, cô ta đang chờ đợi điều gì?

“Gọi mẹ đi con!” Tôi bảo con trai, giọng nghẹn ngào.

“Dạ?” Con trai kêu lên.

Cả khuôn mặt Mễ Lan đã không còn một phần nguyên vẹn, chỉ có đôi mắt vẫn long lanh, da diết nhìn đứa con.

“Cô ấy là mẹ đẻ của con!” Nói ra câu đó, tôi cũng bật khóc.

Con tôi dường như không thể chấp nhận mẹ đẻ của nó lại là người giúp việc, nó chần chừ không nói.

Cuối cùng thấy tôi trừng mắt, mới khẽ gọi, “Mẹ!”, giọng yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

Cúi nhìn, Mễ Lan đã tắt thở.

Bác sĩ đứng bên thở dài, “Chờ đợi, gắng gượng suốt một giờ đồng hồ, cuối cùng vẫn không nghe được một tiếng gọi mẹ “

“Chờ đợi một tiếng đồng hồ có là gì!” Tôi thầm thì nhìn con trai vừa lau nước mắt, vừa chạy ra ngoài: “Cô ấy đã chờ đợi tiếng gọi mẹ của đứa con trai suốt mười lăm năm nay rồi”.

Chương 7: Hôn Nhân Xanh Xanh, Đỏ Đỏ

Giấy kết hôn màu đỏ, giấy ly hôn màu xanh, nhưng các loại giấy tờ xanh xanh đỏ đỏ này cũng không thể làm xấu đi tình yêu của người đời.

Tôi không ngờ gặp lại Tiêu Khả trong lễ cưới một người bạn. nhưng chắc hẳn khi tôi nhìn thấy anh ta, anh ta cũng nhìn thấy tôi.

“Em vẫn khỏe chứ?” giọng nói của quen thuộc của Tiêu Khả vang lên bên tai.

Tôi cố nén nước mắt cứ chực trào ra.

Chiếc ghế bên cạnh phát ra tiếng động, tôi đoán anh ta đã đến ngồi bên tôi.

“Đã biết nấu ăn chưa?” giọng nói xem ra có vẻ khá thoải mái. “...”

Tròng mắt đã ứ nước, thậm chí tôi không dám quay nhìn anh ta.

“Sau này anh không còn nữa, nhất định phải học nấu ăn!” Tiêu Khả tiếp tục nói.

Tôi bực mình vì sự quan tâm không đúng lúc của anh ta, quay phắt lại.

“Anh đã nói hết chưa! Không khéo người ta lại tưởng tôi và anh ly hôn vì tôi không biết nấu ăn!”

Hai chữ ly hôn tôi không muốn nhắc tới, nên nói ra một cách khó nhọc.

Tôi và Tiêu Khả quen nhau tám năm, qua lại với nhau năm năm, kết hôn nửa năm, anh là cây đại thụ hạnh phúc, tôi là con chim nhỏ vui tươi nhảy nhót trên cành. Khi mới kết hôn, nhiệm vụ của tôi là đón đợi ánh nắng hè ấm áp giữa ngày đông lạnh giá và gió đông mát mẻ giữa mùa hè nóng nực.

Còn nhớ những ngày trăng mật, dựa vào Tiêu Khả, tôi vừa gặm thịt xiên nướng, vừa cười hể hả, nói: “Bây giờ em chưa muốn tìm việc làm, chỉ cần em muốn, chỉ cần nói ra cái tên ‘Chi Hạ’, là các công ty sẽ tranh nhau mời em, anh có tin không?”

Tiêu Khả vẫn dịu dàng: “Anh cũng không muốn em đi làm. Em không cần phải đi làm. Anh có thể nuôi được em.” Nhưng cũng chính giọng nói đó, nửa năm sau ngày cưới lại lạnh lùng tuyên bố: anh ta đã yêu người khác.

Thời kỳ đó Tiêu Khả rõ ràng đã thay đổi, không thích về nhà, không ăn cơm nhà, tắt máy di động, không cho tôi động chạm vào người, càng không có chuyện chăn gối. Mấy ngày sau, theo đúng trình tự, anh ta yêu cầu ly hôn.

Tiêu Khả muốn ly hôn, tôi đồng ý ngay, tôi là người kiêu ngạo, xưa nay không thích lãng nhăng chuyện tình cảm. Ngay hôm đó, tôi chuyển về nhà mẹ đẻ.

Lúc đầu tôi cứ tưởng Tiêu Khả đang giở trò gì đó, vậy là tôi đang hoang yên trí ở nhà mẹ đẻ, chờ anh ta hối hận chạy sang xin lỗi. Lúc đó điều tôi bận tâm duy nhất là có nên tha thứ cho anh ta hay không...Nửa tháng trôi qua vẫn không hề có động tĩnh, tôi mới dần cảm thấy hoang mang thực sự.

Lần thứ hai gặp lại, chính là hôm nay.

Tiêu Khả gầy đi, nhưng vẫn đẹp trai. Tôi không nén được tủi thân. Lúc đó có lẽ không ngờ tôi lại phản ứng mạnh như vậy, Tiêu Khả ngẩn người ra, không nói gì, mắt nhìn lên sân khấu giả bộ xem cô dâu chú rể trao nhẫn cưới.

Tôi hối hận...Sợ bị Tiêu Khả hiểu lầm tôi đang nuối tiếc anh ta, tôi bèn hỏi một cách độ lượng

“Sao không đưa cô ấy đến?” Nói xong, chăm chú quan sát nét mặt Tiêu Khả.

“Hà?” Tiêu Khả ngạc nhiên hỏi tôi.

“Em đâu phải là người hẹp hòi!”

Tiêu Khả ngồi thẩn ra một lát mới trả lời: “Hôm nay cô ấy đi làm”. Nói xong lại nhìn tôi cười hoan hỉ.

Tôi cũng cười đáp lễ, trong lòng thầm nguyện rửa Tiêu Khả và người đàn bà đó.

Khi mới kết hôn với Tiêu Khả, tôi thích nhất là tưởng tượng ra một ngày nào đó, Tiêu Khả bỗng thay lòng đổi dạ, tôi sẽ làm thế nào. Sau đó tôi nói với Tiêu Khả như một người hiểu biết, độ lượng: “Ông xã ơi, nếu sau này anh thích người phụ nữ khác, em tuyệt nhiên không cần tài sản của anh, em cũng không cố níu kéo anh! Em không khóc lóc cầu xin chồng như những người đàn bà khác! Khi đàn ông đã thay lòng, khóc lóc níu kéo cũng chẳng ích gì?” Rồi hết lần này đến lần khác tôi truy hỏi Tiêu Khả, liệu anh có thay lòng không, có hay không. Tiêu Khả véo mũi tôi âu yếm: “Cái đầu em nghĩ vớ vẩn gì vậy! Người khác có thể xa em, nhưng anh thì không bao giờ!”

Bây giờ Tiêu Khả đã thực sự thay lòng, tôi chợt nhận ra, giả vờ không quan tâm đến chuyện đó thật là khó khăn.

“Vậy cô ấy...” Muốn vui vẻ tán ngẫu như bạn bè bình thường nhưng không biết nên nói như thế nào, lại bắt đầu bằng một câu dở ẹc, “... cô ấy ăn uống tốt chứ?”

Tiêu Khả không ngờ tôi hỏi như vậy, lại ngơ người ra, sau đó nhìn đắm đắm vào mặt tôi bằng ánh mắt buồn rầu, đoạn gượng cười, “Rất tốt, cùng thích ăn thịt xiên nướng”

Thôi hỏng rồi, nụ cười của tôi bây giờ còn khó coi hơn của người chết...

“Ông xã, món thịt xiên anh làm ngon tuyệt, quá ngon, thế này thì em đến phát phì mất.”

“Phát phì cũng chẳng sao, đằng nào bây giờ anh cũng quá gầy!”

“Không được! Nếu em béo quá, anh không cần em nữa, em làm sao lấy được chồng?”

“Muốn ăn đòn hả! Ngoài anh ra em còn muốn lấy ai!”

“Hà hà, vậy món thịt xiên này anh chỉ làm cho một mình em ăn thôi đấy!”

“Được, chỉ làm cho mình em ăn, con mèo tham lam”

Đột nhiên nhớ lại những câu trước đây tôi hay nói với Tiêu Khả. Mượn có đi vệ sinh, tôi đi thẳng. Rồi giam mình trong đó, mở vòi nước thật to, nước chảy ào ào, át tiếng khóc của tôi. Buổi chiều, trong tiệc rượu, một phút trước còn được bạn bè biểu dương: “Tầm lượng của Chi Hạ có tiến bộ!”, nhưng rồi bất tỉnh nhân sự lúc nào chẳng rõ.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, đầu óc u u mê mê, mẹ tôi bảo là Tiêu Khả đưa tôi về. Nghe đến tên Tiêu Khả, thần kinh tôi căng lên, tôi hoảng hốt, hôn nhân của chúng con đổ vỡ thật rồi sao? Cảm thấy không thể nào chịu được. Nhưng người không thể tin chuyện đó nhất lại là mẹ tôi, lúc này mẹ đang thu dọn phòng, miệng không ngừng phàn nàn: “Tiêu Khả tốt như vậy, mẹ không tin nó thay lòng! Người thay lòng là con đúng không, mẹ đã nói mãi với con rồi, phải tìm công việc mà làm, phải học nấu ăn, dựa vào đâu mà con bắt Tiêu Khả phải phục vụ mình? Bố mẹ nó mất sớm, nó gọi mẹ thân thiết là thế! Lại chăm chỉ đi hiến máu...có hiểu, chu đáo, biết quan tâm đến người khác...” Với mẹ, hiến máu là việc kinh khủng nhất, người hiến máu đích thị là trang anh hùng. Thế nên mẹ luôn nhắc đến chuyện hồi sinh viên

Tiêu Khả thường xuyên đi hiến máu, nói rằng tôi đã cưới được một anh hùng.

Tình cờ thế nào lại đi đến nhà Tiêu Khả, nửa tháng trước là nhà của tôi. Đứng dưới nhìn lên, không cần tìm cũng nhận ra ngay ban công nhà mình, trên lan can có đặt chậu hoa hướng dương do tôi và Tiểu Khả trồng.

Chậu hoa hướng dương vốn để ở ban công, nhưng con cho bực giê giống Đức hay lấy chân cào đất nên phải để lên bậc lan can.

Tiêu Khả nói, “Hoa hướng dương giống như em vậy, lúc nào cũng vui vẻ”.

“Ông xã, mặt em trái xoan cơ mà!” Tôi phản đối.

“Hướng dương rồi sẽ kết hạt” Tiêu Khả phản bác.

...

Bây giờ chậu hoa vẫn còn, nhưng không biết có phải đã mang ý nghĩa mới.

Trong phòng có ánh đèn, tôi tưởng tượng nếu có bóng dáng phụ nữ đi lại trong phòng, không biết tôi có chịu đựng nổi. Đột nhiên nhìn thấy Tiêu Khả đi xuống, tay cầm túi rác. Anh đi đôi giày thể thao ngày trước chúng tôi cùng nhau đi mua. Đôi giày màu da cam, lúc mua Tiêu Khả không ưng, cau mặt nói, đàn ông đi giày màu này rất kỳ cục, nhưng tôi nhất quyết thuyết phục, bảo màu này mới ấn tượng, anh đành miễn cưỡng đồng ý.

Tiêu Khả đi xuống, dáng điệu rất buồn, bỗng ngẩng đầu nhìn thấy tôi, bốn mắt gặp nhau.

“Em...có việc gì không?” Nhìn thấy tôi Tiêu Khả giật mình, đứng sững một lúc mới lên tiếng.

“Em ...tiện đường thôi” Tôi bối rối quay mặt đi. “Nhân tiện đến lấy ít đồ”.

“VẬY LÊN ĐI”.

“CÔ ẤY CÓ HIỂU LẦM?”

“...Hôm nay cô ấy không có nhà”

Phút đầu tiên vào phòng, tôi bị một con vật đồ sộ xông đến, chồm lên người. Con béc giê giống Đức, tôi gọi nó là con, tôi là mẹ, Tiêu Khả là bố, nó là con trai một tuổi của chúng tôi. Con chó biểu hiện sự vui mừng cổ hữu: lông lên, sủa dữ dội.

“Ngoan nào! Thôi để mẹ đứng lên!” Tôi cười, đẩy đầu nó ra, miệng nó phát ra những tiếng ư ử sung sướng.

Nửa tháng không gặp, xem ra chó còn nhớ hơn người. Tôi nhìn người đàn ông đứng ngây như tượng gỗ sau lưng mình, ánh mắt dờ dẩn.

“Con trai, bố và mẹ kể có bắt nạt con không!” Tôi cố tình chọc tức Tiêu Khả.

“Tiêu Khả, cô ấy không ghét nó chứ?” Tôi hỏi, tiếng “ông xã” chỉ chực bật ra, cảm thấy bây giờ mình không còn tư cách nữa, lại thấy cay đắng trong lòng. Tiêu Khả gật đầu.

Tôi ngồi trên sofa chơi với con chó.

Tiêu Khả không pha nổi cho tôi một tách trà, chỉ giục tôi về nôn nóng, “Chẳng phải em đến lấy đồ sao?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, chợt thấy anh tầm nhẵn đến xa lạ! Anh sợ người đàn bà kia thấy tôi nên vội đuổi tôi đi?

“À...Tôi định lấy mấy tấm ảnh...” Tôi nói.

Tiêu Khả đứng dậy đi lấy ảnh.

Theo thói quen, tôi đi đến bên tủ lạnh tìm đồ ăn, nhưng tủ lạnh trống không, nghĩ bụng, người đàn bà kia chắc không hay ăn như tôi. Tiêu Khả ngồi trên sàn nhà, lật từng tấm ảnh, của anh ta, anh ta giữ lại, của tôi, anh ta đưa cho tôi.

Nhưng đa số là ảnh chụp chung .

“Em mang hết đi” Tiêu Khả đưa cả tập ảnh cho tôi, vẻ chán chường, dường như bức ảnh chẳng có ý nghĩa gì với anh. Tôi chú ý đến một bức ảnh, tôi đứng bên Tiêu Khả dưới tán cây ngô đồng, thắt lưng giắt mấy cái lá, cười rạng rỡ, nhưng khuôn mặt của Tiêu Khả lại khó đăm đăm, về sau tôi lấy bút vẽ thêm dải nước mũi thò lò dưới cánh mũi...Tôi vẫn nhớ bầu trời hôm đó, mây trắng và xộp như bông.

Ánh mắt mờ dần, vội vã lau, nếu không nước mắt sẽ rơi xuống đất.

“Cô đi mau đi!” Tiêu Khả đột nhiên lên tiếng, giọng lạc đi.

Chắc là cô ta sắp về. Tôi đứng phắt dậy, ra đến cửa, con chó béc giê bám theo tôi sủa ăng ăng.

“Ngoan nhé, mẹ đi đây! Bố con có vợ mới, đuổi mẹ đi” tôi ôm con chó, nói những lời này, tôi gần như sắp khóc.

“Chi Hạ..” Tiêu Khả gọi sau lưng, giọng vẫn dịu dàng như trước. Tôi có cảm giác đã tìm lại được tình cảm của chúng tôi trước đây, hồi hộp chờ đợi câu tiếp theo của Tiêu Khả: “Người khác có thể xa em, nhưng anh thì không bao giờ!”

Không khí trong phòng yên tĩnh khác thường, tôi hồi hộp chờ câu nói tôi mong đợi, nhưng anh không nói gì nữa.

“Xin lỗi” Tiêu Khả nói, giọng chùng xuống, ngao ngán, tuyệt vọng tột độ.

Tôi dừng lại, từ từ quay người, nhìn anh, cổ họng tắc nghẹn, “Anh...Tiêu Khả...!” Nước mắt túa ra.

Tôi không kìm được nữa, bật gọi tên Tiêu Khả, giọng đầy tủi hờn oán hận, nỗi nhớ Tiêu Khả tích tụ suốt nửa tháng nay bộc lộ ra hết trong nỗi oán hận đó. Tay phải tôi vẫn nắm chặt nắm đấm cửa: “Tại sao, tại sao không cần em! Có phải em đã làm sai điều gì...Anh nói đi...nói đi!” Tôi ngã khụy xuống đất, khóc nức lên: “Anh đuổi em đi, anh thích cô ta thật sao...cô ta tốt thế sao...anh làm thịt nướng cho cô ta ăn thật sao...?” Tôi nghẹn giọng không thể nòa nói được nữa. Con chó nằm cạnh chân tôi, ngửa cổ liếm nước mắt trên mặt tôi.

“Chi Hạ, Chi Hạ! Đừng nói nữa, em nói như vậy anh rất đau lòng...không có anh, em sẽ ra sao...?” Tiêu Khả đến bên tôi, cúi xuống, nhẹ nhàng xoa đầu tôi, giọng cũng nghẹn ngào.

Trước đây Tiêu Khả rất thích vuốt tóc tôi, anh nói tóc tôi mềm, mát dịu, xoa rất dễ chịu. Xa rồi bàn tay dịu dàng của Tiêu Khả, xa rồi mùi mồ hôi quen thuộc, thơm tho của Tiêu Khả.

Tôi lập tức lao vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy anh, dụi đầu vào cổ anh: “Tiêu Khả, đừng bỏ em! Có phải anh chê em lười? Sau này em sẽ đi làm. Sau này em sẽ học nấu ăn. Em cũng sẽ chăm sóc anh, em sẽ học tất cả, được không? Chỉ cần anh không xa em” Tôi chúi đầu vào ngực Tiêu Khả, nước mắt ướt đầm ngực áo anh, người tôi run lên.

“Không phải thế, em rất tốt! Là anh không xứng với em! Hãy tha thứ cho anh! Em thế này anh rất buồn”. Tiêu Khả khóc, ôm chặt tôi, bắt đầu hôn lia lịa lên mặt tôi.

Tiêu Khả của tôi, có phải anh đã trở về! Tôi chờ đợi giây phút này dường như đã cả vạn năm!

Khi môi anh gần chạm môi tôi, anh bất ngờ dừng lại, bưng tỉnh như chạm vào nọc độc, anh đẩy tôi ra.

“Anh sao thế?” Tôi sợ hãi kêu lên.

“Em đi ngay đi!”

“Tại sao? Hãy cho em một lý do!” Tôi hét lên.

“Không có lý do nào hết, em đi ngay đi!”

“Tiêu Khả!” Tôi nói tha thiết, lòng đau như xé.

“Cô đi đi, cô ấy sắp về!”

Câu cuối dường như anh hét lên đầy khẩn cầu, tuyệt vọng.

Khi nghe câu cuối của Tiêu Khả, tôi ngẩng phắt đầu nhìn anh, đứng dậy, đẩy con chó ra và cầm đầu chạy. Lúc cánh cửa sập lại, tôi thề không bao giờ nhìn mặt anh nữa. Mặt đầm nước mắt, tôi lao đi.

Hôm nay trời rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, những đám mây nhuộm màu hồng bay nhõn nhõn trông như những miếng thịt xiên nướng mà Tiêu Khả làm cho tôi ăn.

Ra khỏi ủy ban nhân dân, nắng gay gắt làm tôi cơ hồ không mở được mắt. Giấy kết hôn màu đỏ, giấy ly hôn màu xanh, nhưng các loại giấy tờ xanh xanh đỏ đỏ này cũng không thể làm xấu đi tình yêu của người đời.

Vậy là tôi và Tiêu Khả đã dùng tình yêu nửa năm màu đỏ đổi lấy tờ giấy màu xanh này. Hai tờ, tôi một tờ, Tiêu Khả một tờ, phản ánh tình yêu xanh xanh đỏ đỏ của chúng tôi. Tôi được chia một nửa căn hộ và con chó béc giê giống Đức.

“Đừng tin người lạ, đi xe buýt đừng thò tay ra ngoài...” Tiêu Khả dặn.

Nghe những lời dạn dò quen thuộc, lòng tôi càng thêm cay đắng, hóa ra Tiêu Khả vẫn là người chồng tốt; trước đây khi tôi ra khỏi cửa, anh luôn dạn như vậy, cứ như tôi là đứa trẻ, bất kỳ ai cũng có thể lừa dẫn đi.

“Biết rồi” Tôi ngoan ngoãn gật đầu, không cự lại anh như trước.

Mở to mắt, ánh nắng vẫn nhức nhối, chồng mình đã trở thành người xa lạ. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, ánh mắt luyến lưu.

Đột nhiên tôi thấy nực cười, sao lại phải diễn trò với nhau như vậy, lưu luyến thế sao lại đưa nhau ra tòa?

“Nhìn gì! Một mực đòi ly hôn! Sau này vẫn là bạn chứ!” Tôi cố tỏ ra vui vẻ.

“Sau này em nên quên anh thì hơn!” Tiêu Khả nói, lắc đầu, rồi quay đầu bỏ đi.

Được thôi, tôi bĩu môi, rốt cuộc vẫn tỏ ra đường hoàng hơn mình kia đấy.

Tôi tưởng Tiêu Khả sẽ dành cho tôi một cái ôm thuần túy bạn bè trong sáng, nhẹ nhàng, kết thúc cuộc hôn nhân ngăn ngại của chúng tôi, nhưng chuyện đó không xảy ra.

Nghĩ lại câu nói cuối cùng của Tiêu Khả; khi nói câu đó, ánh mắt anh nhìn xa xăm, dường như tôi ở một nơi nào rất xa.

Cuộc hôn nhân của tôi xanh xanh đỏ đỏ, thật trần tục. Nhưng cuộc ly hôn này có gì đó không thật.

Ánh mặt trời hôm nay quả là dữ dội đến nhức mắt, tôi nghĩ cứ nhắm mắt lại, tình yêu của tôi cơ hồ như vẫn tươi nguyên.

Hai tuần sau tôi nhận được điện thoại của Tiêu Khả, thông báo anh đã mang vợ ra nước ngoài. Tôi hỏi đi nước nào, có xa không, nếu không xa tôi

có thể đến thăm, đến chơi với anh.

Anh nói xa lắm, nước Đức.

Tôi hỏi, có phải muốn đến quê hương của con trai xem World Cup. Anh yên lặng, rồi cười đau khổ, lại nhắc tôi nhất định phải quên anh đi. Nói một câu chiếu lệ, trái với lòng mình rồi tôi tắt máy.

Thực ra căn phòng đầy ắp những kỷ niệm giữa tôi và Tiêu Khả, tôi không hề thăm lại, con chó béc giê tôi đưa về nhà mẹ đẻ, cùng sống với mẹ .

Thình thoảng mẹ lại nói: Chỗ này cách nhà Tiêu Khả không xa lắm, sao chẳng bao giờ nhìn thấy cô vợ anh ta. Câu này thoát đầu cũng làm tôi xúc động, nhưng lại nghĩ việc gì phải quan tâm tới việc vợ con của anh ta.

Một tuần sau, ti vi đưa tin xác một người đàn ông vừa được phát hiện, người này đã dùng thuốc độc tự tử một tuần trước, theo khám nghiệm pháp y, trong máu anh ta có vi rút HIV, danh tính chưa xác định. Sau đó, một thi thể đàn ông thoáng hiện trên màn hình. Đột nhiên, mắt tôi bị hút vào một vật, tưởng chừng sét đánh, người tôi run lên, mãi không thể trấn tĩnh được. Trong tích tắc, tôi nhìn thấy đôi giày thể thao màu da cam. Đôi giày cũng bình thường như những đôi giày khác, nhưng có gì đó khiến tim tôi thắt lại.

Dắt theo con chó, tôi tức tốc lao về ngôi nhà cũ của chúng tôi.

HIV, HIV! Trời ơi, sao anh lại nhiễm cái thứ khủng khiếp đó. Thảo nào không cho em đến gần, không dám hôn em, anh sợ lây sang em sao?

Mở cửa, căn phòng yên ắng, đồ đạc vẫn như xưa, tôi điên dại lật tung mọi thứ, cuối cùng tìm thấy tờ giấy Tiêu Khả ghi cách làm thịt xiên nướng để dưới gối. Tôi nắm chặt mảnh giấy, ngã khụy....

“Tiêu Khả, anh không thể chết trước em!...” Tôi rên rỉ.

“Tại sao?” Tiêu Khả cười hì hì, dứ dứ nắm đấm trước mặt tôi.

“Bởi vì anh chết thì không có ai làm món thịt xiên nướng cho em ăn.”

“Nếu có một ngày anh thực sự sắp chết, anh sẽ ghi lại cách làm món thịt xiên, em hãy tự làm lấy!” Tiêu Khả cười, nói, mắt lấp lánh tình yêu.

“Không, em muốn suốt đời này chỉ ăn thịt do anh làm!?”

...

Những hàng chữ rõ ràng loang lổ vệt nước mắt, lại thêm nước mắt của tôi, nhòe nhòe không thể đọc được nữa. Trở về nhà, tôi lấy tờ giấy ly hôn ra đốt. Không còn giấy ly hôn. Cuộc hôn nhân của tôi và Tiêu Khả vẫn còn đó, vẹn nguyên.

Người khác có thể xa tôi, nhưng Tiêu Khả thì không bao giờ, anh đã nói như vậy. Tôi vẫn nhớ.

Chương 8: Vô Tình Và Hữu Tình

1. Cuộc ăn nhậu với sếp khiến A Nam về đến nhà cũng mười hai giờ rưỡi đêm.

Tôi mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chìa khóa vào ổ, tiếng nước chảy trong nhà tắm.

Không biết bao lâu, một vật nặng trĩu, nồng nặc mùi rượu đè lên người tôi, tiếp đó là bàn tay thô kệch, nóng giãy hấp tấp phủ lên bầu vú tôi.

Sau đó là hùng hục xoa, nắn, bóp. Tôi đã tỉnh ngủ hoàn toàn, cảm thấy buồn nôn.

- Lại ngủ rồi? - Cái mồm sặc mùi rượu nói bên tay tôi.

Tôi im lặng, giả vờ ngủ say.

Bàn tay A Nam thọc vào áo ngủ của tôi, tôi vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Tôi cố chịu đựng cảm giác muốn ói, thầm cầu trời khẩn phật cho anh ta thấy tôi đã ngủ sẽ không tiếp tục nữa.

Nhưng đêm khuya, các vị thần phật có lẽ đã ngủ.

Tôi không chịu nổi trò tra tấn này, người run lên, phần vì ghê tởm, phần vì quá căng thẳng.

Khi bàn tay đó trượt đến bên quần lót của tôi, cuối cùng, tôi không chịu được nữa, nói khẽ:

- Anh thôi đi! - và thử ngồi dậy.

Vừa nói ra câu đó, tôi lập tức thấy hối hận, những kiểu cầu khẩn hoặc khóc lóc của tôi sẽ chỉ càng kích thích A Nam. Quả nhiên, anh ta chồm lên người

tôi, lột phăng quần lót của tôi, thở hỗn hển, miệng lắp bắp:

- Biết ngay là em giả vờ ngủ!

- Đừng làm vậy! Xin anh đấy! - Sự phản kháng của tôi hoàn toàn vô dụng, chỉ khiến anh ta càng thêm xúc động.

Tôi không biết như thế có phải là cưỡng bức không bởi vì chúng tôi là vợ chồng trẻ, mới cưới được hai tháng. Có lẽ do men rượu, A Nam hành động càng quyết liệt, tay cuống cuồng, miệng lắp bắp:

- Cực cực! Khóc nữa đi em! Em càng khóc anh càng có hứng! Ha ha...

Anh ta đè lên người tôi một cách thô bạo, cưỡng bức, hèn hạ.

Tôi bắt đầu nghi ngờ, có phải anh ta đang coi tôi là gái điếm?

Sau một phen điên cuồng giãy giụa vô ích, tôi không phản kháng nữa, nằm im, cắn chặt môi. Mỗi hồi anh ta túa ra, hòa với nước mắt của tôi, chảy dài trên má tôi như sương nhỏ trên vách đá. Các ngón tay sục sâu vào nệm, cảm thấy túi hồ, nhục nhã, chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân tôi cũng không bảo vệ được.

Như bị hất xuống vực thẳm, không cách nào thoát ra được, tôi đau đớn nhắm mắt.

Hạo Trắc...

Hình ảnh Hạo Trắc lại hiện lên trong tâm trí tôi, khuôn mặt điển trai, ánh mắt đa tình, dịu dàng, cử chỉ lịch lãm, nụ cười hút hồn...

Hạo Trắc! Anh ở đâu?

- Hạo Trắc! - Tôi thầm gọi tên anh.

Các động tác quyết liệt của A Nam đột ngột dừng lại.

- Cô vừa nói gì? Hơi thở như kéo bể, giọng nói khàn đặc trong quá trình vận động mạnh như đe dọa.

Trời ơi! Vừa rồi tôi đã nói gì!

A Nam rời người tôi, bật đèn.

- Nhìn tôi! - Anh ta ép sát tôi - Hạo Trắc? Mẹ kiếp! Cô dám gọi tên nó trong lúc đang làm tình với tôi?

Tôi sợ đến nhùn người, không thể mở miệng nhưng vẫn cố trấn tĩnh.

- Tôi bảo cô mở mắt ra, nhìn tôi! - Như con thú sa lầy, A Nam găm lên, buộc tôi mở mắt.

Không biết lúc đó lấy đâu ra dũng khí, tôi cao giọng đồng dục:

- Đứng thế! Đứng là tôi vừa gọi Hạo Trắc đấy! Tôi yêu anh ấy! Tôi chịu lấy anh là muốn được ở bên anh ấy!

Nói xong những lời động trời đó, tôi lại bình thản nhắm mắt như muốn nói với A Nam tôi sẵn sàng chết, anh ta muốn làm gì tôi thì làm.

- Con đàn bà thối tha, đừng có ép tao!

A Nam nắm lấy vai tôi lắc như điên như dại, bàn tay như gọng kìm làm tôi đau đến trào nước mắt, bàn tay ấy đã giơ lên... Tôi chờ đợi một cái tát trời giáng.

Nhắm mắt như một phản xạ có điều kiện, một luồng gió tạt qua mặt... Lại mở mắt, thất kinh nhìn đôi mắt nẩy lửa và bàn tay hộ pháp chỉ cách tôi vài centimet.

Cuối cùng, anh ta không ra tay.

- Tao không đánh đàn bà! - Anh ta buông tay xuống.

- Tôi yêu Hạo Trắc! Tôi yêu Hạo Trắc! Tôi yêu Hạo Trắc! - Tinh thần đã trở lại với tôi, tôi bắt đầu gào lên một cách bướng bỉnh, lúc đó tôi không nghĩ liệu mình có sống được đến ngày mai để nhìn mặt trời hay không.

- Anh ấy rất tuyệt vời, ưu tú hơn anh, dịu dàng hơn anh! Anh ấy biết cách nói chuyện với tôi, biết nói yêu tôi, biết tặng hoa cho tôi, còn anh, anh chẳng biết gì! - Chính tôi cũng thấy kinh ngạc bởi sự bạo gan của mình, dám chọc tức con người thô bạo như An Nam.

- Vớ vẩn! Suốt ngày lại nhải yêu với yêu! Tặng hoa mà cũng gọi là ưu tú?

- Ít nhất anh ấy cũng không đến nỗi không tắm trước khi làm tình!

- Cô đừng có quá đáng! - An Nam nhìn tôi, ánh mắt hung dữ, vằn đỏ. Tôi biết mình đang gặp nguy hiểm nhưng vẫn cứng cỏi nhìn trả anh ta.

A Nam thở hồng hộc nhìn tôi đến gần một phút, tôi thậm chí cảm thấy những đốt xương lạo xạo từ bàn tay nắm chặt của anh ta.

Đột nhiên A Nam bật dậy, làm giường rung lên, lao đến bàn điện thoại, sau khi bấm số, anh ta hét lên trong máy.

- Hạo Trắc! Mày nghe đây, Nếu mười phút nữa mày không có mặt ở đây, tao sẽ đến tận nhà moi gan mày ra! - Rồi dập máy.

Thấy A Nam gọi điện cho Hạo Trắc, tôi hoảng sợ nhưng đồng thời lại khấp khởi trong lòng.

Hạo Trắc! Mau đến cứu em! Mau cứu em thoát khỏi gã đàn ông thô bạo này!

Hạo Trắc nhất định sẽ đến, bởi vì anh yêu tôi tha thiết như vậy, và tôi cũng yêu anh tha thiết nhường vậy!

Trong mười phút chờ đợi, A Nam bắt đầu đập phá đồ đạc, sách, ấm chén, gạt tàn, bình hoa, tất cả những gì trong tầm tay. Anh ta giạng chân, giơ cao tay, đập thẳng thừng không thương tiếc từng thứ đồ xuống nền nhà.

Vẻ mặt khiến tôi rùng mình, nổi gai ốc.

Tôi dứt khoát nhìn ra ngoài. Nhìn thấy muôn ngọn đèn sau các ô cửa sổ, nhìn thấy dưới những ánh đèn màu da cam, các bộ mặt gia đình bày ra lộ lộ. Chuông cả reo. Tim tôi thắt lại, tôi muốn lao ra với anh bằng tất cả sức lực có trong người.

Hạo Trắc bước vào.

Anh kinh ngạc nhìn cảnh tượng bày ra trước mắt, từ phòng khách đến phòng ngủ, mỗi bước đi anh đều phải cố tìm chỗ đặt chân.

Ngọn đèn trên tường tỏa ánh sáng yếu ớt, run rẩy lên khuôn mặt bất động như tượng đá của A Nam. Hạo Trắc nhìn quanh, lúc đó mới phát hiện tôi nằm co quắp ở đầu giường, người run hơn cả ánh đèn.

Hạo Trắc của tôi đã đến, nỗi ảm ức tủi hờn tích tụ bấy lâu òa ra như nước vỡ bờ, tôi khóc nức lên.

- Sao thế? Cuộc sống còn chưa đủ vị hay sao lại còn diễn trò nữa? Xem này! Ai lại để vợ nằm lạnh thế này! - Và anh lấy chăn, ân cần đắp lên người tôi.

Hạo Trắc... Quả nhiên anh vẫn yêu em!

- Mẹ kiếp! Mà đừng ra vẻ tử tế nữa! - A Nam hầm hầm dụi điếu thuốc đang hút dở vào gạt tàn - Con đàn bà này, tao không cần nữa! Mà có muốn

cũng không được! Ở trên giường nó luôn mồm gọi tên mày! Hôm nay mày phải mang nó đi!

Tôi đỏ mặt vì những lời nói đó.

A Nam là người thô lỗ, mọi thứ đều nói toạc ra, không bao giờ e dè.

Tôi lặng lẽ nhìn Hạo Trắc, thầm thì trong lòng: “Mang em đi! Hãy mang em đi!”

Hạo Trắc bắt đầu khuyên giả A Nam. Điều đó khiến tôi thất vọng, mặc dù vẫn biết nhất định anh sẽ làm như vậy.

- Mày tưởng tao muốn nhường vợ cho mày hả? Là nó không cần tao! Không tin cứ hỏi lại nó xem, nó muốn đi cùng mày! - Ánh mắt A Nam lướt trên mặt tôi, có vẻ căng thẳng.

- Hạo Trắc! Chúng Ta vốn là của nhau! - Tôi nói và nhìn anh, da diết, tôi nhất định thể hiện quyết tâm của mình.

A Nam có lẽ không ngờ tôi lại nói toạc ra như vậy, sau một giây sững sờ, anh ta đẩy hất cả tôi và Hạo Trắc ra khỏi cửa.

Hạo Trắc đành dẫn tôi đi.

Khi ra khỏi cổng khu chung cư, tôi bất giác ngoái đầu nhìn căn nhà tôi đã ở hơn hai tháng qua. Trong ánh đèn màu da cam, thấp thoáng một bóng hình cô đơn sau ô cửa sổ, bỗng cảm thấy xót xa.

2. Đêm tháng ba, không khí se se lạnh. Trên người chỉ có một bộ đồ mỏng manh nhưng lòng lại thấy ấm áp lạ thường.

Như một thiếu nữ mới biết yêu, tôi cắn cúi đi, mắt không rời mũi chân, trong lòng chộn rộn, vui buồn lẫn lộn.

Trước đây, đã bao đêm đi cùng Hạo Trắc như thế này. Sự dịu dàng, tinh tế của anh, phong thái lãng mạn, lịch lãm của anh khiến tôi không thể chấp nhận người đàn ông thứ hai.

Những Hạo Trắc tốt bụng đã bỏ tôi vì một người bạn thân. Bởi vì A Nam, người bạn tốt nhất của anh cũng thích tôi, nên anh tình nguyện hy sinh tình yêu của mình cho anh ta.

Có lẽ cũng nên trách tôi quá ngạo mạn, do nóng giận nhất thời đã nhận lời cầu hôn của A Nam, suýt thì phá hỏng hạnh phúc của cả ba người.

Cho nên dù A Nam đối xử với tôi tốt đến đâu, tôi vẫn không thể chấp nhận anh ta.

- Khách sạn nhé? - Giọng nói quen thuộc có sức hút như nam châm của Hạo Trắc khiến tôi như mê đi.

Trong nhà tắm của khách sạn, tôi dùng khăn bông kỳ cọ cật lực, tất cả những chỗ mà A Nam đã động vào, cơ hồ tôi đã dùng hết cả hộp sữa tắm nhưng vẫn không sao gột sạch cái mùi của A Nam ám vào cơ thể.

Tắm xong, Hạo Trắc lau tóc cho tôi như trước đây. Những ngón tay thon dài của anh dịu dàng mơn trớn mái tóc tôi, đầy yêu thương, xót xa. Nghĩ đến những ngày tủi hổ hai tháng qua, mắt tôi nóng rức, cay sè. Quay người ôm lấy anh, tôi nũng nịu trách hờn:

- Sao anh nhẫn tâm đến thế? Sao nỡ nhường em cho người khác? Em hận anh! Em hận anh!

Anh cúi xuống hôn tôi, như nuốt hết mọi tủi hờn, oán hận từ miệng tôi. Nụ hôn của tình yêu, nụ hôn tôi mơ tưởng, nhưng nhớ suốt hai tháng nay, nụ hôn tinh khiết như hương cỏ, quen thuộc và đắm say, hoàn toàn không thô bạo như An Nam. Khi bàn tay anh lướt từ đằng sau đến ngực tôi, tôi nhắm

mắt, tự nhủ không được nghĩ đến A Nam nữa nhưng khuôn mặt A Nam vẫn hiện ra trước mắt tôi, không thể nào xóa đi được.

A Nam bây giờ đang làm gì? Ngủ ư? Có còn nhớ đến tôi không? Anh ta có yêu tôi không? Yêu bao nhiêu? Vậy là hôm nay chắc chắn tôi đã làm tổn thương anh ấy rồi! Anh có cô đơn như hình ảnh tôi đã nhìn thấy qua khung cửa sổ không?

- Em yêu! Nhớ quá! - Không để tôi có thời gian nghĩ nhiều, Hạo Trắc nhào vào lòng tôi, thăm thềm - Hạo đã sở hữu em lâu như vậy, thực sự anh ghen đến phát điên!

Hạo Trắc đang ghen! Tôi mừng thềm, chứng tỏ anh vẫn coi trọng tôi!

Hơi thở của anh bắt đầu mạnh và gấp gáp. Anh ôm lấy tôi, thận trọng đặt tôi lên giường, như một con búp bê bằng thủy tinh.

Được một người đàn ông nâng niu, nường nhẹ như vậy dù chết tôi cũng cam lòng.

Vậy là hình ảnh A Nam bắt đầu mờ nhạt!

3. - Em phải ly hôn, em phải sống cùng anh!

Ngọn lửa ham muốn trong tôi được anh châm ngòi đã bùng lên, tôi vừa ngậm tay anh vừa nói, Hạo Trắc bỗng dừng lại, ngạc nhiên nhìn tôi.

- Trắc! Có đồng ý cưới em không?

- ... - Im lặng.

- Trắc! Anh có yêu em không? - Tôi ngồi dậy, rụt rè hỏi.

- Yêu! - Lần này Trắc nói ngay, tôi mừng đến nghẹt thở.

- Em biết mà! - Tôi hôn vào mũi Trắc - Em cũng yêu anh, yêu nhau thì nên sống với nhau!

- Nhưng... - Hạo Trắc cau mày, ngay đến cái cau mày của anh cũng đẹp, tôi cười sung sướng - Nhưng em là vợ của bạn anh, anh ấy thích em, sao anh dám tranh giành?!

- Vậy thì... - Tôi vẫn cười - Vậy thì chúng ta cùng nằm một giường, anh còn đề lên người em, nghĩa là gì? - Nói xong tôi nghịch ngợm cù tay vào ngực anh.

- Em có thể làm người tình của anh! Không để cho anh ấy biết... - Hạo Trắc nói, định hôn tôi.

Nụ cười vụt tắt.

Tôi hất tay anh ta, kinh ngạc nhìn anh ta như nhìn một vật lạ.

- Sao thế cưng? - Đang phấn khích Hạo Trắc đột nhiên ngồi dậy, mặt ngơ ngác.

Tôi giáng một cái tát vào mặt anh ta, anh ta quay mặt đi, hình ảnh hoàn mỹ trong tôi tan thành mây khói.

- A Nam là người thô lỗ, chưa bao giờ nói yêu tôi nhưng anh ấy muốn cùng tôi chia sẻ tất cả những gì anh ấy có. Còn anh, lấy danh nghĩa tình bạn nhường tôi cho anh ấy, rồi lại nhân danh tình yêu ăn trộm của anh ấy? Vậy là anh vừa được tiếng, vừa được miếng. Nửa năm chung đụng với anh, coi như tôi không có mắt, hôm nay anh nói ra câu này tôi mới tỉnh ngộ.

Tôi quả quyết đứng dậy, chỉnh lại trang phục, giật cửa bước ra.

- Em đi đâu? - Hạo Trắc chạy theo, kéo tôi lại.

- Về nhà!? - Nói rõ ràng, đồng dặc xong, tôi ngang nhiên bước đi, không lưu luyến, không quay đầu lại.

4. Về nhà.

Nói thì dễ!

Nhưng nhà nào? Ở đâu?

Cha mẹ và người thân đều ở xa ngàn dặm.

Ngoài ngôi nhà đó, không còn một chỗ nào khả dĩ cho tôi một cái giường ấm áp. Nhưng tôi còn mặt mũi nào quay lại gặp A Nam? Còn có lý do gì để bước vào căn nhà đó với tư cách là vợ anh ấy?

Tôi nghĩ, thực ra A Nam ngoài tật hơi gia trưởng, hơi thô lỗ một chút, các mặt khác chẳng có gì đáng chê trách. Anh cũng biết nhẫn nhịn tôi. Còn tôi, một người vợ mới cưới đã làm những gì với anh ấy?

Vô tình bước chân đi đến khu nhà cũ, nhưng không dám nhìn vào, loanh quanh mãi bên ngoài.

Khuôn mặt đầy nước mắt như bị gió thổi khô, thảm hại. Tôi thầm ước tất cả vẫn như cũ, chưa có gì xảy ra, tôi vẫn nằm trên cái giường ấm áp của A Nam, mỗi sáng mè nheo bắt anh mua cho hộp bánh bao nóng hổi.

Đúng lúc đó, chính vào lúc tôi đang hoang mang, tuyệt vọng, A Nam xuất hiện.

Anh chạy lại từ hướng nhà Hạo Trắc, mồ hôi đầm đìa. Lúc đó, tôi thấy trước mắt không phải là A Nam mà là người chồng cao lớn, thật thà của tôi!

- Anh Nam... - Tôi nhìn anh, ấp úng, mắt cay sè.

- Bà xã chạy đi đâu thế? Làm anh suýt lật tung cả nhà Hạo Trắc để tìm!

- Anh... Anh đi đâu đấy? - Tôi hồi hộp hỏi.

- Tìm em về! Vợ anh sao có thể để người ta tùy tiện đưa đi! - A Nam thở hổn hển.

Nước mắt trào ra. Tôi cảm động lao đến ôm chầm lấy anh. Đó chính là chồng tôi, người tôi đã kết hôn, mặc dù chưa bao giờ anh nói một lời yêu tôi. Nhưng tình yêu của anh qua câu nói vừa rồi vượt qua hết thấy những gì mà ngôn từ có thể biểu đạt.

- Bà xã ngốc nghếch! Sao lại khóc? - Bàn tay An Nam vụng về lau nước mắt cho tôi.

- Ông xã! Em nhớ anh! - Lần đầu tiên tôi gọi anh là “ông xã”.

Anh Nam sững người, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ đầu tôi, cố tình nói to để che giấu sự vui sướng:

- Thế nào! Tưởng làm sai chỉ cần nũng nịu một tý là xong à?

Tôi không nói gì, chỉ đứng ôm riết anh, mãi đến khi vùng đông hé rạng.

- Ông xã! Em đói rồi! - Tôi khẽ nói.

- Được! để anh đi mua bánh bao! - A Nam nhanh nhẩu.

- Mua loại có nước ấy! - Tôi nói to, nhìn anh cười âu yếm. Anh cũng nhìn tôi, điều ẩn chứa trong mắt anh, tôi đã đọc được.

5. Một tuần sau, tôi xuất hiện trong cuộc họp lớp của A Nam với tư cách là vợ anh.

Khi nghe nói Hạo Trắc cũng tham dự, tôi do dự, lúc đó, A Nam lại tỏ ra độ lượng, anh bảo hy vọng tôi sẽ đi.

- Vì sao? - Tôi hỏi

- Có vợ đẹp thế này, đến đâu anh cũng muốn mang đi.

Tôi phát hiện A Nam đã thay đổi rất nhanh, không chỉ ngày nào cũng tắm (mặc dù bị tôi ép) mà còn bắt đầu biết nịnh vợ!

Tôi hạnh phúc bởi những câu nịnh của anh.

- Anh không sợ em và anh ta... - Tôi thử nói.

- Anh tin vợ anh... - A Nam vừa mặc quần áo, vừa nói.

Thì ra tôi đang sống trên thiên đường.

Cuộc họp rất động vui, không ngờ A Nam, con người thô lỗ ấy hồi đi học lại được rất nhiều cô thích, nguyên do anh là đội trưởng đội bóng.

Điều này khiến tôi ngạc nhiên.

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là Hạo Trắc đã kết hôn.

Hạo Trắc mang vợ theo, lịch thiệp chào tôi, lại còn than thien gọi tôi là “chị”, như là chúng tôi chưa hề quen nhau.

Hôm đó trên đường về nhà, tôi phàn nàn với A Nam:

- Bạn bè anh hay thật! Thấy cô vợ Hạo Trắc đẹp ai cũng nhiệt tình, xúm lại chuyện trò, chẳng chú ý đến em!

- Bạn học bốn năm, đương nhiên là phải nhiệt tình rồi! - A Nam nói.

- Cô ấy là bạn học của Hạo Trắc ư? Sao trước đây họ đang yêu nhau? - Tôi vờ như vô tình hỏi, thật ra thâm tâm rất muốn biết về họ.

- Hai người cùng học với nhau bốn năm, tốt nghiệp xong thì cưới luôn. - Tôi thật sự khâm phục A Nam. Anh có thể nói ra cái tin giật gân đó bằng một giọng nhẹ nhàng, bình thản như vậy sao!

Sau đó, bị tôi gặng hỏi, A Nam mới kể: Thực ra, Hạo Trắc đã có vợ từ lâu, thời gian nửa năm tôi qua lại với anh ta chính là lúc vợ anh ta đi học nước ngoài. A Nam thích tôi, sợ biết sự thật tôi sẽ buồn, nên thương lượng với Hạo Trắc, giả vờ cướp tôi từ tay anh ta.

Mặc dù cố gắng kiềm chế, tôi vẫn bị sốc nặng, khi phát hiện tình yêu mà tôi tôn thờ bấy lâu thực ra chỉ là trò đùa.

Tôi không thiết ăn uống, ngồi co ro trên đi văng xem ti vi.

A Nam đi ra ngoài, để lại ngôi nhà cô đơn và con người cô đơn là tôi.

Nửa tiếng sau, A Nam trở về, mồ hôi mướt mát.

Từ lúc bước vào nhà, tay anh vẫn giấu sau lưng, thái độ có gì ngượng ngập bất thường, mắt long lanh.

Tôi hỏi, có phải anh đang có người tình?

- Tặng em! - Anh đột nhiên chìa một đóa hoa hồng trước mặt tôi.

- Sao lại tặng hoa cho em? - Tôi sung sướng kêu lên.

- Em đã nói ngày lễ phải tặng hoa mà! - A Nam xấu hổ - Còn nữa... Anh... Anh yêu em!

Mặt hai chúng tôi đỏ bừng.

A Nam không thừa nhận, bảo đó là do hoa hồng phản chiếu!

À! Hôm nay là lễ gì nhỉ?

Tôi chạy đi xem lịch. Ngày 3 tháng 12. Tết trồng cây!

Chương 9: Khi Nhan Sắc Bị Thu Hồi

1. Hiếu Lôi bước vào.

Tôi đã chuẩn bị sẵn dép đi trong nhà và nước tắm cho anh.

Mặc một bộ đồ ngủ gợi cảm, ân cần chăm sóc anh, cuối cùng dat nhẹ thái dương cho anh, khe khẽ hát ru anh ngủ.

Hiếu Lôi nói:

- Cuộc sống này không thực chút nào, giống như trong giấc mơ!

Tôi cười nói:

- Sau này ngày nào anh cũng sẽ mơ cùng một giấc mơ.

Sáng sớm, sau khi ngủ dậy tôi đặt ở đầu giường anh một ly sữa nóng và một lát bánh mì phết bơ.

Sau đó xuống bếp chuẩn bị món cá anh thích.

Bữa trưa, Hiếu Lôi ăn ngấu nghiến, luôn miệng tự khen lấy được vợ đảm đang sướng thật.

Tôi nhìn khuôn mặt hớn hở của anh thầm nghĩ chồng mình thật dễ thỏa mãn, đơn giản đến mức chỉ cần một bữa ăn ngon, một nụ cười của vợ.

Chỉ một chút bận rộn trong bếp là đủ làm cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc.

Sau khi mất đi nhan sắc, liệu sự dịu dàng, ân cần của chồng tôi có thể cứu vãn được cuộc hôn nhân của chúng tôi?

Hiếu Lôi cười, bảo tôi bây giờ đáng yêu như một con mèo; Tôi nhân thế làm nũng:

- Anh có ưng thuận một yêu cầu của con mèo dễ thương này không?

Anh đồng ý ngay không cần suy nghĩ.

- Hôm nay anh đừng đi nữa, được không? - Tôi nói.

Hiếu Lôi cười dịu dàng, nói nhất định phải đi.

Tôi biết khóc lóc, nín kéo, thậm chí dọa tự vẫn lúc này cũng chỉ đổi lại được một câu nói lạnh như tiền của anh: “Đừng làm ồn!” và sau đó là một tiếng sập cửa khô khốc.

Vậy là tôi vẫn phải cười, như một người vợ hiền thực... lại ân cần chuẩn bị giày, chỉnh cà vạt lại cho anh.

Một giây trước khi anh mở cửa bước ra, tôi vẫn muốn thử lần nữa, thực sự không thể giữ nổi anh?

Tôi nhìn mặt anh, giọng rầu rĩ, cầu khẩn. Cảm thấy mình thật hèn nhát.

Hiếu Lôi im lặng.

Tôi thầm cầu khẩn trong lòng, tôi nhìn anh bằng ánh mắt ngân ngấn nước. trong khi chờ anh quyết định, tôi chăm chú theo dõi từng cử động của anh.

Hiếu Lôi thở dài, hôn vào môi tôi như để bù đắp.

- Em yêu! Anh chỉ đi công tác thôi. Ngoan nhé! Ở nhà đợi anh.

Tôi rất ít khi khóc trước mặt anh, nhưng lúc đó tôi đã tui thân đến ứa nước mắt, lao đến ôm lấy anh, tôi biết buông tay có nghĩa là để tuột mất tình yêu.

- Đừng đi... Em xin anh!

Nhưng anh vẫn đi.

Để lại tôi một mình trong căn nhà trống trải và ánh mặt trời mùa xuân đẹp như trong mộng.

Thậm chí tôi không biết làm thế nào để thu lại nụ cười như bị đóng băng trên môi.

Nếu tôi vẫn đẹp như xưa, tôi sẽ không chịu nhường bước, tôi sẽ đánh bật cô ta đang đứng chắn giữa chúng tôi.

Nếu tôi vẫn đẹp như xưa, tôi sẽ nói một cách kiêu hãnh:

- Điều anh nên làm bây giờ là ở bên em! Bên người vợ của anh!

Nhưng điều duy nhất tôi có thể làm lúc này là dùng bàn tay run run ôm chặt lấy khuôn mặt không toàn vẹn, cố kiềm nén để không bật khóc.

Anh yêu! Vợ anh đang cố xây đắp một ngôi nhà đầy ắp tình yêu nhưng vẫn không sánh được với người bên ngoài.

Anh yêu! Khi anh đóng cánh cửa giữa chúng ta có phải cánh cửa với cô ta sẽ mở ra?

Anh yêu! Đừng quên lời hứa với em, đừng phản bội lời thề với Thượng Đế.

Tôi lạnh lùng cầm con dao gọt trái cây trên bàn ăn.

Khi ra khỏi cửa, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào phòng, nhìn rất rõ từng lớp bụi trong không khí.

Con dao lạnh ngắt nhưng vẫn còn nóng hơn tay tôi.

2. Một năm trước, khi Hiếu Lôi gọi tôi là tiên nữ, tôi chỉ mỉm cười không nói, lòng rất đặc ý.

Sau hai năm kéo dài mối tình đẹp như trong cổ tích giữa tôi và Hiếu Lôi, đầu năm ngoái, anh đã dùng hoa hồng trải thảm cho tôi trên con đường đi tới hạnh phúc, dùng chiếc nhẫn lấp lánh ánh hào quang tạo nên tình yêu vĩnh hằng.

Hằng ngày, chúng tôi tay trong tay cũng đi làm, sau đó cùng đi chợ, nấu ăn. Chưa bao giờ cãi nhau, chúng tôi coi đó là phản bội tình yêu.

Khi tôi đang đắm chìm trong dòng sông hạnh phúc thì Thượng Đế bày ra một trò đùa tai ác.

Vụ tai nạn xảy ra hai tháng sau ngày cưới không chỉ đem đến cho tôi nỗi đau thân xác tột cùng mà còn là khởi đầu cho những chuỗi ngày đau khổ và dẫn vệt tinh thần của tôi.

Vụ tai nạn đã hủy hoại đi nhan sắc của tôi. Lần đầu tiên ra phố sau khi xuất viện, nhiều người tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc... Có một đứa trẻ còn khóc thét lên, mẹ nó vừa bế con vừa khó chịu lườm tôi.

Tôi đã làm người ta tròn mắt nhìn, tôi đã làm đứa trẻ phát khóc... Người ta đã làm tổn thương tôi nhưng tôi cố làm ra vẻ bình thường.

Bởi vì tôi có Hiếu Lôi bên cạnh.

Một thời gian dài tôi suy nghĩ rất nhiều, tìm cách tự giải thoát.

Hiếu Lôi theo sát tôi từng bước...

Anh nói, trên trời có rất nhiều vị thần, chúng tôi đã nhận được lời chúc phúc của thần Tình Yêu, nhận lễ rửa tội của Tử Thần, bây giờ lại chịu thử thách của thần Đố Kỵ.

- Khi suýt mất em, anh cũng không muốn sống nữa. Thượng Đế đã trả lại em cho anh. Ông ấy có thu hồi lại nhan sắc của em hay không anh không

quan tâm, trái tim anh luôn tràn ngập tình yêu.

Để báo đáp chân tình của anh, tôi tiếp tục sống.

Dưới sự tận tụy của anh, dần dần mọi việc trở lại bình thường.

Nhưng nhan sắc của tôi đã vĩnh viễn không còn nữa.

Thỉnh thoảng, vào những đêm không ngủ được, tôi lại hỏi Hiếu Lôi:

- Có còn yêu em không?

Anh trả lời có không chút do dự.

- Vẫn yêu như trước đây ư?

Anh trả lời bằng một cái ôm chặt cứng. Tôi tiếp tục hỏi:

- Em còn đẹp không? - Dù biết hỏi thế là thừa, tôi đã cố nói với một giọng hết sức bình thường nhưng vẫn không được trả lời.

Hiếu Lôi không biết nói dối, điều duy nhất anh có thể làm là ôm tôi vào lòng đầy xót xa.

Sau bao đêm dài mất ngủ, tôi bị dày vò bởi nỗi tự ti chưa từng có từ lúc 24 tuổi đến giờ. Nó đến một cách lặng lẽ ngoài ý muốn, không thể nào xua đi được.

3. Tôi ít khi khóc trước mặt Hiếu Lôi. Nếu tôi khóc, anh sẽ buồn hơn tôi. Cho nên chiếc áo gối ẩm nước mắt, bao giờ tôi cũng giặt sạch sẽ. Hiếu Lôi chỉ nhìn thấy chiếc áo gối trắng lóa dưới ánh mặt trời. Anh vẫn tưởng lòng tôi trắng tinh như chiếc áo gối nọ.

Và tôi vẫn luôn là người vợ lạc quan, dũng cảm trong mắt anh.

Trước đây, tôi cứ tưởng Hiếu Lôi là một thánh nhân, thánh nhân có thể không quan tâm đến hình thức, nhưng Hiếu Lôi không thế.

Khi Hiếu Lôi hớn hờ bê về một tập tư liệu chính hình của Hàn Quốc, tôi biết anh không phải là thánh nhân, nhiều nhất cũng chỉ là hiền nhân.

Thì ra hiền nhân cũng quan tâm đến hình thức, chỉ có điều không nói ra.

Hiếu Lôi hào hứng giới thiệu tư liệu với tôi, liên hồi nói:

- Bà xã! Mặt em có hy vọng rồi!

Tôi nhìn khuôn mặt phấn khích, run run xúc động của anh, đột nhiên cảm thấy sự bức mình đầy khinh bỉ với anh. Anh đã quên lời thề trang trọng là không quan tâm đến hình thức của tôi? Anh quên anh đã cảm tạ Thượng Đế chỉ cần cho tôi sống, đẹp hay không anh không quan tâm?

Tôi lẳng lặng đi vào phòng trong. Hiếu Lôi một mình trong hy vọng, mơ tưởng.

Anh nhìn chăm chăm vào những cô người mẫu trong tạp chí, giống như một đóa hoa hướng về mùa xuân.

Anh yêu! Mùa xuân của anh ở trong căn phòng này. Nắng xuân định tạo cho anh một mảnh vườn đầy hoa và ong mật nhưng rốt cuộc lại trao cho anh một ngôi mộ âm u và lạnh lẽo.

Buổi tối, Hiếu Lôi mò mẫm lên giường.

Hôm nay tôi vẫn ít lời. Có lẽ anh đã nhận ra tâm tính tôi thay đổi.

Anh nịnh tôi, âu yếm gọi tên tôi, dịu dàng hôn tôi, ve vuốt tôi. Sau đó cởi quần áo tôi một cách thành thạo.

Phút giây anh đi vào cơ thể tôi, đột nhiên tôi thấy mắt cay sè. Chỉ giây phút này, tình yêu của tôi và Hiếu Lô mới là có thực. Chỉ có cái ôm trong bóng tối, mới khiến tôi thực sự giao hòa với người chồng quen thuộc của tôi. Chỉ có tắt đèn, giao hoan trong bóng tối, tôi mới hoàn toàn thoát khỏi mặc cảm tự ty.

- Bà xã! Anh yêu em! - Hiếu Lô thở dốc, thì thầm.

Anh cuống quýt tìm giấy. Không thấy phải bật đèn. Lúc đèn sáng, tôi quên không che mặt, để khuôn mặt mình trần trụi dưới ánh đèn trước mắt Hiếu Lô đang sôi sục ham muốn. Trong tích tắc, có lẽ không kịp chế được nỗi sợ hãi bất ngờ đó, anh đột nhiên kêu lên và lùi về phía sau.

Tôi đã làm anh sợ.

- Xin Lỗi! Xin Lỗi! - Sau khi ý thức được việc đã làm, anh vội xin lỗi tôi.

Thì ra chồng tôi không phải thánh nhân, cũng không phải hiền nhân, anh chỉ là người đàn ông bình thường!

Khi anh tìm thấy tôi trong nhà tắm, hai mắt tôi đã sưng đỏ vì khóc.

Anh ôm tôi, ân hận tự trách mình, ra sức xin lỗi tôi.

Anh yêu! Anh làm gì có lỗi!

Tôi cố kìm nước mắt, thẫn thức suốt đêm.

4. Khi sự tự tin của tôi đã hoàn toàn bị hủy hoại bởi vụ tai nạn thì các tật xấu của đàn bà lại bộc lộ: Tôi trở nên mẫn cảm, đa nghi, dễ nổi nóng, vui buồn thất thường.

Khi tôi ngày càng lún sâu trong mặc cảm, chán chường thì Hiếu Lô trái lại càng trở nên đường hoàng, tuấn tú,plet chinh tề, mặt mày tươi tỉnh.

Gần đây anh có nhiều điện thoại. Nghe giọng, tôi biết là cùng một người gọi.

Anh ngày càng ít về nhà, bảo là công việc bận rộn.

Khi tôi vẫn còn là tiên nữ, thỉnh thoảng anh về muộn là tôi gọi đến anh tín hiệu bóng gió cho anh biết: đừng quên có người vợ đang ở nhà chờ chồng.

Bây giờ sắc đẹp không còn, tôi đã không còn tư cách nói như vậy nữa.

Bạn có hình dung con tinh tinh cái làm nũng thế nào không?

Hiếu Lôi lại ba ngày không về nhà. Ngay cả con nhện cũng biết căn nhà này càng ngày càng trở nên ảm đạm, dột xong mạng nó cũng chẳng buồn đi.

Điều duy nhất tôi có thể làm là chờ đợi. Ngồi trên đi văng lặp đi lặp lại một điều: Anh đã có người tình, cô ta nhất định là rất đẹp.

Một hôm, cuối cùng không nhịn được nữa tôi chạy đến công ty anh. Định dành cho anh một bất ngờ sau khi hết giờ làm việc.

Tôi đã nhìn thấy chồng mình như ý nguyện.

Chỉ có điều, bên cạnh anh có một người phụ nữ. Người có mái tóc quăn màu hạt dẻ, đi chiếc xe hơi sang trọng. Chồng tôi đang hoàng ngồi vào vị trí của người lái.

Anh yêu! Em muốn dành cho anh một sự bất ngờ, anh cũng dành cho em một bất ngờ phải không?

Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc của cô ta, lóng lánh, tuyệt đẹp.

Ở một góc khác, mặt trời cũng không quên dành phần cho tôi. Cũng chiếu lên tôi, chỉ có điều với một thứ ánh sáng thê lương.

Trời hôm ấy tối nhanh hơn.

Buổi tối, tôi nói bóng gió đến chuyện nhìn thấy ban chiều, anh tình bơ giải thích, bảo đó là con gái tổng giám đốc, vừa du học Hàn Quốc về, do cần bàn việc nên họ phải ăn cơm với nhau.

- Anh thề! Nếu anh phản bội em, thì mặt anh cũng bị hủy hoại - Để tôi tin, anh giờ tay, trịnh trọng thề.

Rất kỳ lạ, khi Thượng Đế đã không công bằng với tôi như vậy, tôi vẫn đầy tin tưởng vào ông ấy. Tôi cảm thấy khi đã thề trước mặt Thượng Đế, tất phải thực lòng.

Hoặc nói khác đi, ngoài Thượng Đế, trái tim bé bỏng của tôi đã không còn tin vào ai nữa.

5. Nhưng hiện thực vô tình lại lần nữa giáng cho tôi một đòn chí mạng.

Lần này Hiếu Lôi đã lừa gạt cả Thượng Đế và tôi.

Tôi vô tình đọc được mẩu tin nhắn đó, tôi vốn không bao giờ động vào điện thoại cầm tay của anh, đó là nguyên tắc và lòng tự trọng của tôi với tư cách người vợ.

Cho nên, khi điện thoại có tín hiệu tin nhắn, tôi cầm nó lên. Có một cuộc giảng co mãnh liệt trong tư tưởng. Trực giác của phụ nữ khiến tôi nhìn đắm đắm vào hàng chữ trên màn hình “có tin nhắn mới”. Chiếc điện thoại trong tay tôi nóng dần, không chỉ là sự băn khoăn có nên đọc tin nhắn hay không mà còn là sự băn khoăn về lòng tin giữa vợ chồng.

Cuối cùng, tôi gạt bỏ mọi nguyên tắc và sự tự trọng sang một bên.

Ngày mai bốn giờ, vẫn ở chỗ cũ - Tin của một người phụ nữ.

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại, đầu óc trống rỗng.

Anh yêu! Anh đã có chỗ cũ rồi ư?

Anh yêu! chúng ta đã ở bên nhau bằng ấy năm mà vẫn chưa có chỗ cũ.

Tôi xóa mẫu tin, để điện thoại lại vào chỗ cũ, làm như không có chuyện gì.

Buổi chiều, quán nhiên Hiếu Lôi nói có việc cần ra ngoài.

Tôi hỏi là việc công ty phải không?

Anh chần chờ một chút rồi gật đầu.

Khi tôi nhìn thấy họ trong một quán cà phê, cả thế giới như sụp đổ.

Tôi đứng ở một góc khuất bên kia đường, qua khung cửa kính nhìn thấy họ bên nhau, nói nói cười cười.

Quả là tôi đã lấy được một người chồng ân cần và lịch lãm. Lúc đó, anh đang khuấy sữa trong ly cho cô gái có mái tóc màu hạt dẻ.

Cô gái cười với anh, trẻ trung, xinh đẹp.

Tôi sẽ chạy sang kéo chồng tôi đi, nói bằng giọng nghiêm khắc: “Về nhà với tôi” nếu mặt tôi không thảm hại thế này.

Cuối cùng, tôi lặng lẽ bỏ đi.

Trước khi đi, tôi còn ngoái lại nhìn quán cà phê. Tên quán thật ấn tượng: “Quán Bình Yên”.

Quán bình yên! Nơi cũ...

6. Tôi không tin Hiếu Lôi nữa. Mọi cử chỉ, lời nói của anh đều gợi cho tôi biết bao liên tưởng.

Một sợi tóc vương trên áo anh, tôi cũng thận trọng lấy xuống ngắm nhìn, so sánh.

Cơ hồ muốn chứng minh điều gì nhưng lại sợ kết luận rút ra.

Tôi đã không nói gì với Hiếu Lôi. Tôi yêu anh. Tôi biết, nếu sự việc bị phơi bày, tôi sẽ vĩnh viễn mất người yêu và người chồng của tôi. Thậm chí tôi không có tư cách tra hỏi, trước một cô gái đẹp, tôi lấy gì để cạnh tranh?

Nhưng trong lòng tôi vẫn ngấm ngấm hy vọng vào may mắn nào đó. Tôi đang cho anh cơ hội trở về bên tôi. Tôi âm thầm cầu nguyện, âm thầm chờ đợi.

Kết quả chờ đợi là cô gái kia sắp trở về Hàn Quốc. Hiếu Lôi, thật trùng hợp cũng phải đi công tác Hàn Quốc mấy ngày.

Lúc đầu, cũng như AQ, tôi tự nhủ anh có việc phải đi công tác mấy ngày.

Đêm trước chuyển đi, tôi bỗng cảm thấy mình sắp mất anh. Tôi bắt đầu hoảng sợ.

Tôi ra sức chiều chuộng, lấy lòng anh, tận tụy như một người vợ hiền thực.

Nhưng anh vẫn ra đi, bất chấp lời cầu xin của tôi.

Tôi đuổi theo anh, tay cầm con dao gọt hoa quả, tôi đã mất đi lý trí.

Tôi nhìn thấy họ ở phòng đợi, trông thật đẹp đôi, cả hai đều cao lớn, đẹp đẽ.

Đúng lúc anh cúi người lấy hành lý cho người tình, tôi bất ngờ xuất hiện khiến Hiếu Lôi không kịp trở tay. Khi vợ và người tình đứng cùng một vĩ độ, tôi muốn cười vào cái tình yêu mà tôi kỳ vọng ở đời.

Không cho anh ta có thời gian trấn tĩnh, không cho anh ta giải thích, tôi nắm chặt con dao, lao đến.

Rạch một nhát từ mí mắt đến tận cằm - Anh yêu! Em yêu anh!

Một nhát nữa - Anh yêu! Không ai có thể cướp anh đi!

Nhát thứ ba - Anh yêu! Anh là của riêng em.

Không hiền lương thực đức, không lương tâm, không nghĩa vợ chồng.

Người ta hét lên ngăn cản.

Khi tôi chuẩn bị rạch nhát thứ tư, tay tôi bị ai đó nắm chặt, dao bị ai đó giằng mất. Hiếu Lôi ngã lăn ra nền, hai tay ôm lấy mặt, đau đớn kêu lên, máu từ các kẽ ngón tay túa ra như nước.

Xe cấp cứu hú còi inh ỏi... Tôi định leo lên xe nhưng bị người ta ngăn lại. Cảnh sát đến, tôi bị giải đi.

Do vết thương của Hiếu Lôi rất nghiêm trọng... tòa án quyết định khởi tố. Anh xin giảm tội cho tôi. Tôi bị kết án tù giam ba tháng.

Ba tháng sau tôi ra khỏi nhà giam, lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Trong ba tháng này, tôi đã nghĩ rất nhiều về cuộc hôn nhân của chúng tôi, về lòng tốt của Hiếu Lôi và công sức của anh bỏ ra vì gia đình này.

Còn tôi, vì ghen tuông ích kỷ, đã đem đến cho anh nỗi đau khổ không thể nguôi ngoai.

Không có cách nào cứu vãn tình yêu, sau khi mất đi nhan sắc, tôi đã mất cả lý trí và nhân cách.

Tôi biết cái gì đang chờ mình phía trước. Ngoài ánh mặt trời xa vắng bấy lâu, còn một tờ giấy màu xanh chứng nhận mãn hạn tù.

Tôi nhìn thấy Hiếu Lôi, anh cũng nhìn thấy tôi, từ xa giơ tay vẫy.

Nhưng vết rạch khủng khiếp trên mặt anh, nhắc tôi nhớ rằng tôi là người đàn bà độc ác.

Khi mắt tôi bắt gặp ánh mắt quen thuộc của anh, nghĩ rằng ánh mắt này sẽ xa tôi mãi mãi, tôi không kìm được bật khóc.

- Hiếu Lôi! Anh hận em lắm phải không? - Tôi lí nhí hỏi. Định chạm vào tay anh nhưng lại thôi.

- Lúc đầu anh hận. Sao em nhẫn tâm đến thế? Sao có thể ra tay với anh? Nhưng bây giờ anh không hận nữa.

- Cảm ơn! - Tôi gật đầu, chớp chớp mắt, nước mắt chực trào ra - Em đã nghĩ rồi, chúng ta ly hôn thôi.

Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu cười với anh.

Lúc đó, lòng tôi đã như nước đọng.

- Tại sao phải ly hôn? - Anh ngạc nhiên hỏi.

- Lẽ nào anh muốn cả đời này em đánh cắp tình cảm của cô ta? Lẽ nào em không có quyền yêu, không có quyền bỏ cuộc? - Tôi kêu lên với tất cả nỗi đau đớn, oán hờn tích tụ bấy lâu nay.

- Sao em lại không có quyền?

- Bởi vì... Bởi vì... em xấu...

Đột nhiên khóe mắt anh thoáng cười, anh chỉ vào mặt mình:

- Bây giờ chúng ta cùng xấu. Em có quyền yêu rồi!

Tôi không hiểu ý anh, nhìn anh nghi hoặc.

- Em có tin chồng em không?

Tôi gật đầu, nghĩ tới cô ta, lại lắc đầu.

Hiếu Lôi mắng tôi ngốc, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, kể hết sự thật với tôi.

Thì ra cô gái đó quen một bác sỹ người Hàn Quốc nổi tiếng về kỹ thuật cấy ghép da. Nghe câu chuyện của tôi và Hiếu Lôi, cô ấy rất cảm động, chủ động giúp chúng tôi liên hệ với vị bác sỹ đó. Hiếu Lôi quyết định đích thân mang hồ sơ bệnh án của tôi đi gặp vị bác sỹ đó. Nhưng sợ tôi tự ty, hay miễn cảm với chuyện thâm mỹ chỉnh hình, nên đã giấu tôi, không cho tôi biết. Không ngờ sơ suất đó lại tạo nên bi kịch.

- Anh không cảm thấy đó là bi kịch, mấy nhát dao trên mặt lại khẳng định tình yêu của chúng ta. Như vậy cũng đáng lắm! - Hiếu Lôi nói về vết thương trên mặt với một vẻ bình thản khiến tôi ân hận không còn chỗ dung thân.

Hai con người xấu xí đi trên phố, thu hút bao ánh mắt tò mò, ngạc nhiên.

Tôi và chồng ôm hôn nhau trong ánh mắt ngỡ ngàng của người qua đường.

Sau khi nhan sắc bị mất đi, chúng tôi ôm nhau rất chặt.

Vậy là chúng tôi đã học được cách tri ân.